

LS n 48132

AVE MARIA

JANUAR 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Novoletne misli (P.Bazilij) stran 1 - Mlada mati Materi Mariji, pesem (P.Aleksander) stran 2 - Zakaj si želimo Baragove beatifikacije (Mons.Alojzij dr. Odar) stran 3 - Marija Mati družine (P.Odilo) stran 6 - Da bodo vsi eno (P.Fortunat) stran 8 - Šola trpljenja (P.K.) stran 10 - Zadnje besede, stran 12 - Baraga uči in Slomšek govori (Prir. p.Odilo) stran 14 - Sedem pravil zakonske sreče (H.) stran 17 - Podoba pravice (P.Miršek) stran 18 - Skozi viharje gre moja pot... (P.Rudolf) stran 20 - Po kraljestvu križa, stran 21 - Vitez naše ljube Gospe (Prevedel p.Odilo) stran 24 - Lemontski odmevi, stran 27 - Biserni redovni jubilej, stran 28 - Kramljanje na zapečku, stran 30.

Urejšajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

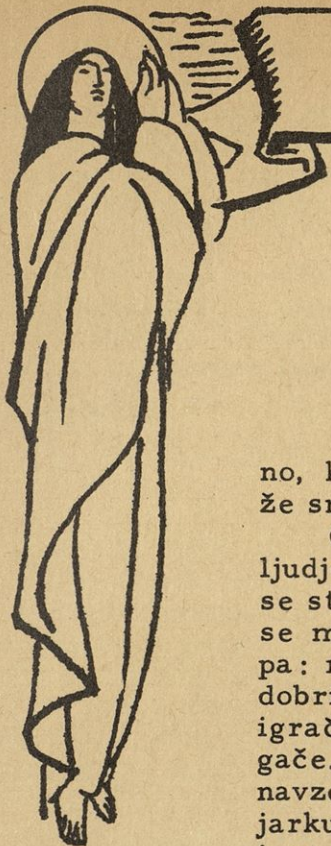
DRAGI ROJAKI! Vaša prijateljica Ave Maria stopa v novi letnik. Že petinštirideseto leto bo šla njena pot do slovenskih izseljenskih domov po širni Ameriki, pa tudi po drugih deželah, kjer živi verni slovenski človek, ki si želi vsaj nekaj uric na mesec duhovnega okrepčila ob sladki materini besedi. Sem pred nekaj dnevi pregledoval naslove naročnikov: ni dežele na svetu, kamor bi ne poromalo vsaj nekaj izvodov. To njeno poslanstvo ni majhno in sam Bog ve, koliko dobrega širi med rojaki. Saj jim kaže pot v nebesa po slovenski Mariji Pomagaj.

Zal je povsod, zlasti po Ameriki, še toliko Slovencev, ki so pozabili na globoko vero svojih staršev in so zaprli svoja srca božji milosti. Odmrzle tujine in slabega okolja zapeljani so se odločili hoditi svojo pot. Trideset, štiri - rideset in še več let je že od tega. Danes so stari, večnost trka na duše in gotovo se marsikomu ob spominu na mladost toži po miru, ki ga more dati le Bog. Kaj nimaš tudi Ti soseda ali znanca pri delu, ki hodi po drugi poti? Kaj ko bi mu ob priliki ponudil Ave Marijo? Nič vsiljivo, ampak prijateljsko, kot človek, ki razume. Samo led prebij, drugo bo napravila Marija Pomagaj in ona zna pri Bogu izprositi tudi čudeže.

Da bi našla Ave Maria to leto pot prav v vsako izseljensko hišo, to naj bi bilo njeno posebno poslanstvo.

Slovenski frančiškani se bomo potrudili, da bo tudi letos vsebina našega mesečnika lepa in zanimiva, a preprosta, saj vemo, da Vam je le taka všeč. Rad ga jemlji v roke, zate je pisan, dragi slovenski izseljenec. Koliko Tvojih rojakov doma bi rado vzelo v roke verski list, pa ga nimajo. Naj bi Marija Pomagaj skoraj vrnila Slovincem v domovini vsaj to veselje krščanskega doma!

Urednik

AVE MARIA

Jan. 1953 - Leto XLV

Novoletne misli

Polnoč. Dvanajst udarcev je počasi in umerjeno, kakor bi se jim nikamor ne mudilo, odbilo v noč. In že smo stopili v novo leto...

Gledamo nazaj in gledamo naprej. Taki smo pač ljudje. Če kdaj, potem v takihle trenutkih opazimo, da se staramo. Čas nas oklepa v svoje verige in prav nihče se mu ne more izmuzniti. Toda naj se nas še tako oklepa: roke imamo proste. Dvigamo jih lahko k molitvi in dobrim delom, ali pa se z njimi igramo z ono čudno igračko, ki se ji pravi greh. Tako je z nami in nič drugače. Leta teko kakor kolca, ki jih zatrkljaš po hribu navzdol. Ko bodo pritekla v dolino, se bodo ustavila v jarku - polomljena ali pa cela, kakor so pač trdno zgrajena... Za svoja sem se vedno trudil, da jih trdo povežem...

Tako nekako sem slišal nekoč modrovati starega Vrбетovega očeta tam v horjulskih hribih. Na profesorsko stolicu bi ga postavil, da bi nas učil prav živeti, in vem, da bi pošteni ljudje odhajali iz šolskih klopi. Vajeti naroda bi mu dal v roke in sem prepričan, da bi delil pravico in mir ter bi se nam ne bilo treba bati atomske bombe. Spomenik bi mu postavil in vklesal bi vanj: Možu, ki ni imel šol, pa je znal pravilno meriti čas - mi ga ne znamo...

Da, staro in novo leto! Dva svetova, ki sta si tale prvi dan januarja tako različna, pa nas ne bosta morda prav nič izučila in si bosta zadnjega decembra podobna kot krajcar krajcarju. Današnji svet se ne meni, če so kolca trdna: svojo pot drvi. Prav nič modrosti Vrбетovega očeta nima in ko bi očanec še živel, bi predejal pipico iz levega kota ustnic na desno stran ter zmajeval z glavo: "Neumen svet, kakor otrok si, ki pameti ne zna rabiti. Vesel sem, da ne bom dočakal tvojega poloma..."

Kaj pa mi? Morda z Vrбетovim očetom zmagujemo z glavo nad zmešanim svetom. Če ostanemo samo pri tem, imamo kaj malo modrosti in se bodo končno potrla tudi naša kolca. Uredimo svet v malem - v nas samih, pa bomo ob prelomu leta mirno gledali v bodočnost!

Staro leto odhaja kakor upognjen in betežen stavec. Vse naše bolečine nosi na hrbtu, vse naše skrbi mu odsevajo iz zgubanega obraza. Noč večnosti ga bo vzela - križ napravimo čezenj. Cerkev ima prav, ko zapoje za njegov odhod "Te Deum". Hvala, Gospod, za dobro in hudo, s katerim si nas obiskal! Hvala za božanje in smehljaje, hvala pa tudi za šibe,

ki naj nas vendarle že enkrat izmodrijo in pripeljejo nazaj v Tvoje očetovsko naročje!

Novo leto pa prihaja kot mlado, nebogljenoto dete, kateremu še ne vemo usode. Polno je življenja, radosti in upanja. Božja luč ožarja njegovo nežno lice in ostala bo na njem vse dni, če bomo hoteli. V eni roki drži rožni venec, z drugo nam ponuja morilno orožje, s katerim lahko uniči smehljaj na našem obrazu in nam vzame mir. "Zdaj pa izbiraj!" nam govori. "Ponujam ti srečo in nesrečo, a voliš si sam. . ." Kam bodo segle naše roke? V pravilnem odgovoru na to vprašanje zavisi naša pot do srčnega miru, ki nam ga ves svetovni nemir in drvenje v propast vzeti ne more. Kaj misliš, ali ni tako? Vrbetov oča je imel prav.

P. Bazilij ofm

Mlada mati Materi Mariji

Ko v otroški kletki gledam dete svoje,
vidim v duhu drobno, sveto Dete tvoje.
Sto vprašanj nerodnih v duši se poraja,
ne zameri, radovednost mi nečedna vstaja:

Kam le Nebogljenčka svojega si dala,
ko si hišo ribala in pospravljala,
ko si šivala in prala, okopavala in plela
in vseh sto opravkov matere imela?

Sveti Jožef tudi ni od glada umiral,
ko za kuhinjo in streho je zaslužek zbiral.

Ali si imela angelčke in serafe pri roki,
ko si se mudila v trgovini in sosedni loki,
da si nakupila vso potrebno svojo robo -
kdo je čuval Dete in preganjal materno tegobo?

V duhu vidim drobno Dete tvoje,
ko v otroški kletki gledam dete svoje.
Pa mi vstane topla misel sred srca:
Tó se mi Marija miljeno smehljala...

P. Aleksander ofm

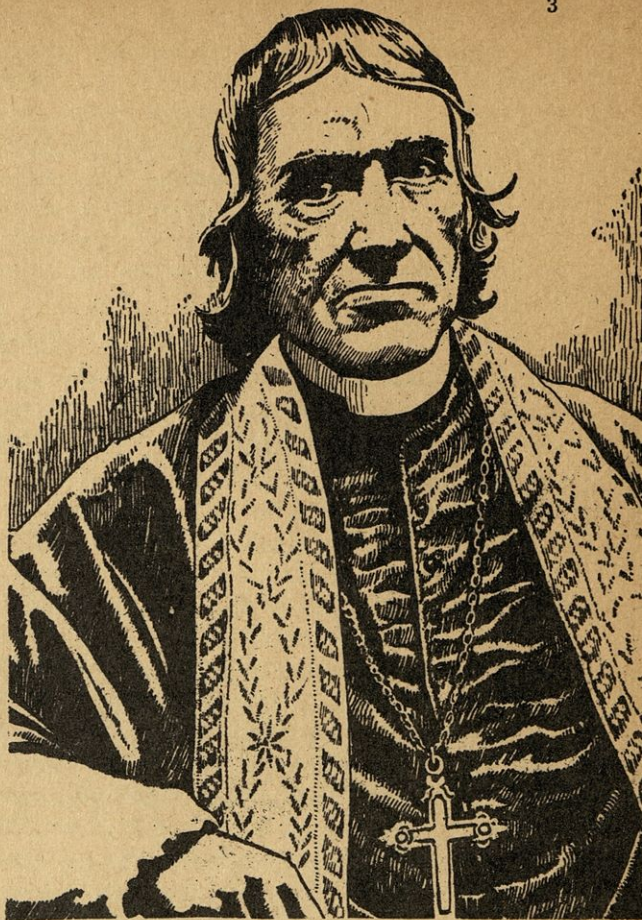
Zakaj si želimo Baragove beatifikacije

Čemu razglša Cerkev v duhu svetosti umrle božje služabnike za blažene in blažene za svetnike? Umrli je v nebesih, pa naj se razglasi za blaženega ali ne. Razglasitev za blaženega bistveno nič ne zveča njegove nebeške slave. Zveličani v nebesih se tudi ne potegujejo za to, da bi bili razglašeni za blažene ali za svetnike. - Čemu torej beatifikacija ali kanonizacija? Cerkev razglša umrle za blažene in za svetnike iz treh razlogov:

Cerkev svetnikov

Prvi razlog je bistvena ugotovitev, da žive v cerkvi svetniki. Cerkev je svojem bistvu sveta. V njej morajo stalno živeti tudi taki njeni udje, ki goje čednosti v junaški stopnji. Z razglašenjem blaženim ali svetnikom pa Cerkev slovesno ugotovi, da je ta in ta njen ud na zemlji resnično svetniško živel in zato tudi danes v nebesih uživa večno blaženost. Seveda so živeli svetniško tudi drugi, ki še niso razglašeni za blažene ali svetnike in najbrž nikoli ne bodo, toda uradno priznane priče cerkvene svetosti niso, ker niso bili razglašeni za blažene ali za svetnike.

Kadar bo papež razglasil našega Baraga za blaženega ali celo za svetnika, bo torej Baraga javno priznan kot priča, da je Cerkev sveta. Doslej še noben Slovenec ni bil priznan za tako pričo.

Čast v zahvalo

Drug razlog za beatifikacijo je ta, da se Cerkev na ta način zahvali umrlemu za njegov prelepi zgled. V svojem zemeljskem življenju svetniki navadno ne uživajo slave, vsaj zaradi svojih čednosti ne. Navadno so zaničevani, prezirani, ali vsaj upoštevani niso tako, kot bi morali biti. Njihova čednost se napačno, večkrat tudi nalašč hudobno razlaga. Še celo njegovi cerkveni predstojniki ga ne razumejo, večkrat sumničijo in zapostavljajo. Svetnik je vse to pretrpel, čeprav ga je bolelo. Toda čednost ne sme stalno trpeti. Zato po določbi božje previdnosti pridejo v Cerkvi ure, ko se prezrti čednosti dajeta javno zadoščenje in javna zahvala.

Baraga je v svojem življenju mnogo pretrpel. Sodobniki ga niso razumeli. Njegove čednosti so pre malo upoštevali, večkrat so jih tudi napačno razlagali. Danes že raste pred nami njegova podoba. Posebno zadoščenje in javno uradno zahvalo pabo prejel, ko bo razglašen za blaženega.

Luč v temi

Tretji in najpomembnejši razlog za beatifikacijo pa je ta, ker je za blaženega in za svetnika proglašeni postavljen za zgled krepostnega življenja na zemlji in za njihovega priprošnjika v nebesih. Dve stvari gleda Cerkev v svetnikih. Svetniki so prvič živa upodobitev Jezusa Kristusa. Svetniki so v življenju realiziran Jezusov evangelij. Na njih natančno vidimo, kako moramo tudi mi posnemati Jezusa Kristusa, naš prvi in najpopolnejši vzor. Krščanski življenjski nazor bi bil preveč teoretičen, če ne bi bilo svetnikov, ki nam s svojim življenjem kažejo, kako ga je treba prestaviti v življenje. V svetnikih torej Cerkev prvič gleda odlične posnemalce Jezusa Kristusa, ki so zato naši vzorniki. Toda poslanstvo svetnika se ne omejuje le na njegovo življenjsko dobo. Svetnik je namreč v nebesih božji prijatelj in zato naš uspešen priprošnjik. To je druga od dveh strani, ki ju Cerkev gleda na svetnikih. Svetniki so naši vzorniki in priprošnjiki.

Z beatifikacijo in kanonizacijo Cerkev umrlega slovesno vpiše v uradni seznam blaženih in svetnikov. S tem izjavi dvoje: prvič, da je umrl v življenju tako živel, da nam je vzor čednostnega življenja, drugič pa, da je božji prijatelj in zato naš uspešen priprošnjik v nebesih.

Iz povedanega sledi, da je vsaka razglasitev za blaženega in svetnika zelo pomembna za Cerkev in sicer je vsaka pomembna za vso Cerkev. Razglasitev za blaženega postavi človeka, ki je v svojem življe-

nju opravljal dela, ki so bila svetu skrita ali pa zanj nepomembna, na vidno in visoko mesto v skrivnostnem Kristusovem telesu. Na daleč začne svetiti sij njegovih čednosti in začne se čutiti moč njegovih priprošenj.

Slovenski svetniki

V zboru narodov veliko pomenijo svetniki. Če še toliko govorimo o katoliški zavesti kakega naroda, o njegovih katoliških ustanovah in delih, je malo, če ne moremo pokazati na kakega svetnika iz tega naroda. V nadnaravnem duhovnem svetu zastopajo, datako rečem, narod in sloj svetniki, ki so iz naroda in sloja izšli. Zato je pač nerodno nam Slovencem, če nas kdo vpraša po naših svetnikih. V zadregi moramo priznati, da nimamo nobenega svetnika.

Baraga je naš najbolj aktualni "svetniški kandidat", za njim pride Slomšek in še drugi. Trdno upamo, da bo Bog uslišal naše želje in s čudeži potrdil svetost naših kandidatov.

Baragova beatifikacija bo za nas Slovence še posebej pomembna. Z njo bi prvi Slovenec desegel čast oltarja. V Italiji ali v Španiji ima vsako mesto svojega svetnika. Avila na Španskem jih ima kar sedem in zelo velikih. Slovenci smo bolj "skromni". Toda enega ali dva bi pa le radi imeli. Saj smo katoliški narod.

Kobomo smeli izrekati "blaženi" in pozneje "Sveti Irenej Friderik Baraga, prosi za nas!", bo izpolnjena ta želja našega naroda. Ne bomo več nekako manj vreden narod v katoliški skupnosti, marveč dozorel narod s polnimi pravicami. Kajti ne bomo več samo prejemale iz katoliške skupnosti, temveč tudi prispevali k njej.

Pomen za nas

Pomen svetnika za skupnost pa se ne meri samo po tem, kako je izvrševal svoje dolžnosti na zemlji,

marveč tudi po tem, kaj je delal. Pod tem vidikom namreč ni vse eno, ali je bil svetnik vratar na samostanski porti, ali pa je bil škof obširne škofije, voditelj svojega naroda ali velik misijonar. Junaška sta seveda oba, tako samostanski brat, ki je postal svetnik pri odpiranju vrat, kot škof, ki je opravljal veliko škofijo, misijonaril in slovstveno deloval. Krščanska junaka sta oba. Oba svetita kot svetli zvezdi na krščanskem nebu. Toda vsak bo moral priznati, da se po pomembnosti za krščansko občestvo vendarle precej razlikujeta.

Irenej Friderik Baraga, slovenski duhovnik iz ljubljanske škofije, plodovit in priljubljen nabožni pisatelj, misijonar med severno-ameriškimi Indijanci in končno ameriški škof in kulturni pionir med indijanskimi plemeni, je opravil v svojem življenju izredno veliko nalogo. Le malo ljudi bi mogli naštet, ki so ga v tem dosegli. Kobo Cerkev tega neutrudljivega junaka razglasila za blaženega, bo zasvetil z vso lučjo ne le med Slovenci, temveč nad vso Severno Ameriko. Tako bo v Ameriki z njim vred počaščen tudi "stari kraj". V vsej katoliški Cerkvi po vsem svetu se bosta s častjo omenjala slovenski narod in ljubljanska škofija.

Slovenci pa bomo z Baragovo beatifikacijo dobili uradno priznane-ga vzornika in nebeškega priprošnjika, ki je izšel iz naše zemlje.

Kdaj ?

Kdaj bo Baraga razglašen za blaženega? Ne vemo točno. To pa vemo, da je ta razglasitev odvisna tudi od nas. Za beatifikacijo se zahtevajo tri sestavine, namreč svetniško življenje tega, ki naj se razglasi za blaženega, zanimanje njegovih prijateljev, zlasti sorojakov in Cerkve in tretjič božje potrjenje. Kar se tiče prvega, je Baraga svoj del izpolnil. Živel je svetniško, o tem ne dvomimo. Toda to samo za beatifikacijo še ni dosti. Treba je še ljudi, da se z zaupno molitvijo obračajo na Baraga, naj bi Bog na njegovo priprošnje storil čudeže. Vrh tega pa je treba sprožiti in vztrajno voditi vse postopke, ki jih Cerkev zahteva, preden koga razglasi za blaženega. Če nihče teh postopkov ne sproži, beatifikacije ni. Če se ti postopki, ki so dolgi in zapleteni, ne vodijo z veliko potrpežljivostjo in vztrajnostjo, do beatifikacije ne pride.

Kdo naj se v Cerkvi zanima za beatifikacijo našega rojaka, če se ne bomo mi Slovenci? Dobro pomnimo: Baragova beatifikacija bo v prvi vrsti pomembna za nas Slovence. Prav tako pa tudi v prvi vrsti zavisi od nas samih, če bo kdaj do te beatifikacije prišlo. Zato več zanimanja za Barago, več molitve k njemu! Prosimo vsak dan, da bi Bog poveljal svojega služabnika, našega rojaka Baraga! Za našo zadevo gre!

Mons. Alojzij dr. Odar

Ameriški Slovenci že več let praznujemo zadnjo nedeljo v januarju kot BARAGOVO NEDELJO. Spomni se ta dan še prav posebej v svojih molitvah, naj bi Bog skoraj dvignil našega rojaka na oltar. Priporočaj Baragu svoj narod in svojo družino! Več slovenskih dušnih pastirjev se je tudi že odzvalo prošnji tajnika Baragove zveze, p. Cirila Šircija ofm, ter boste v cerkvi lahko dobili posebne kuverte za dar Baragovi zvezi. Pokažimo, da nam je Baragova zadeva res naša skupna slovenska zadeva!

MARIJA MATI DRUŽINE

se peklenške sile so danes spuščene proti družini. Še nikdar tako v vsej zgodovini. Znani sovražnik človeštva je že mnogokrat uspel s svojo podlo strategijo, ko je nasejal plevela na njivo. Ta naj polagoma uniči božjo setev. Družino hoče razklati.

Tako zvit je sovražnik družine in ima toliko let prakse, kolikor jih je preteklo od ustanovitve prve družine v rajju. Vedno je na straži, od časa do časa pa dela celo račune in pregleda, v koliko mu je uspelo. Natančno pozna dolžnosti in obveznosti družine in večkrat jo vlovi v zanko, še predno more najti pravo smer.

Razvalina družine se včasih dolgo pripravlja. Hiša se ne podre vedno kar čez noč. Nepomembnosti vzbujajo nezadovoljnost, ljubezen med možem in ženo se počasi ohlaja in otroci niso več dobrodošli. Še tisti, ki so slučajno imeli čast biti rojeni, so preveč. Saj so popolnoma zanemarjeni. Pozneje postanejo še uporni in nepokorni, saj dobro čutijo, da od lastnih staršev niso ljubljeni, da so očetu in materi nezahvaljeno breme. Seme, ki je bilo zasejano od zavratnega sovražnika, je zrastle v drevje, ki se je tako zakoreninilo, da ga je mogoče izrjaviti le z izrednimi sredstvi.

Vse to se vidi kot najtemnejša in najbolj žalostna slika. Toda vsak, ki zna le malo opazovati, mora priznati le eno: Resnica je!

Ako je bolezen zanemarjena, posebno nalezljiva, potem je ozdrav-

ljenje veliko težavnejše. Za raka pravijo, da je ozdravljiv le, če pride zdravniška pomoč takoj ob začetku razvoja. Ko se rak razvije, ga ne more nihče več ustaviti. Tako je tudi z moralnim življenjem v družini. Preventivno zdravilo kot pravimo, ki ga vzameš pred boleznijo in te napravi za bolezen nedostopnega - to zdravilo je tudi tu najboljše in velja več kot vse poznejše mazaštvo.

Kjer se svete vezi ljubezni vsak dan obnavljajo v žarečem ognjišču božje ljubezni: v daritvi svete maše, pri svetem obhajilu, v družinski molitvi in v odkriti pobožnosti do Matere božje, tam ni verjetnosti, da bi se medsebojna ljubezen kar tako na lepem ohladila.

Kjer si mož in žena prizadevata pokazati medsebojno ljubezen ob vsaki priložnosti, dokler vsak izmed njiju išče in želi samo eno: drugemu ustreči - v taki družini bo gotovo pravi mir, resnični mir na zunaj in znotraj. Kjer pa je mir, tam je Bog in kjer je Bog, tam ni nadlog.

Človeški naravi, ker je pač človeška, bo seveda včasih težko vzdržati se na tisti višini, kamor so zakonski par postavile oltarne stopnice na dan poroke. Ko se prvi ogenj poleže, je pač treba stopiti v realnost, toda nikdar predaleč od oltarja!

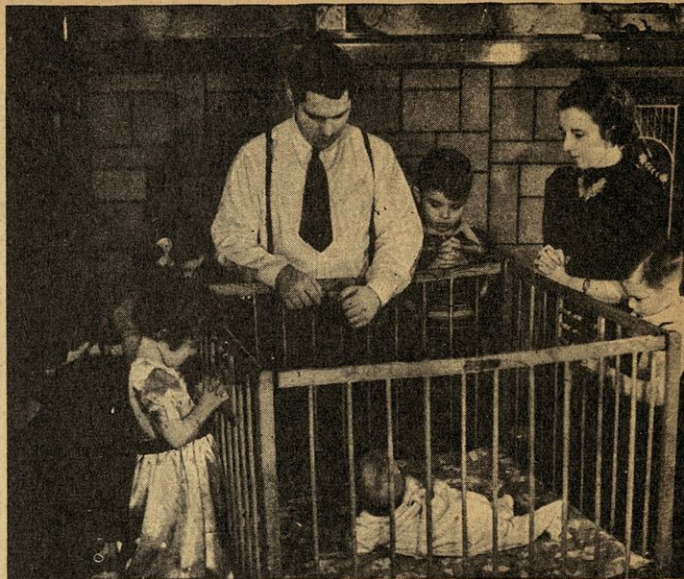
Ključ do prave zakonske sreče pa drži Marija. Od vseh Evinih hčera je bila izbrana prav ona za gospodinjo in mater v božji Družini na zemlji. In še več: Marija je tudi mati celotne družine

krščanstva, mati družine Kristusove, ki je Cerkev. Zato pa je Marija tudi mati vsake zemeljske družine, ki jo povabi k sebi in proglasi za svojo posebno zaščitnico.

Od prvih stoletij krščanstva do današnjih dni so cerkveni pisatelji inučeniki poudarjali velikansko Marijino moč. Le po njej prihajajo k človeštvu vse milosti in dobrote. Papež Pij VII. je imenoval Marijo delivko vseh milosti, Pij XI. pa je ustanovil praznik Marije Srednice vseh milosti. In Leon XIII. je zatrjeval: nobena dobrotota nam ni naklonjena iz nebes razen po Mariji. Saj je bila ona vedno združena s Kristusom v večnem nasprotstvu s satanom in je nad tem sovražnikom človeštva tudi zmagala. Tako je bilo prerokovano že v raju, da mu bo strla glavo, dopolnjeno pa na Kalvariji.

Skozi zgodovino stoletij je Cerkev častila Marijo s pre mnogimi naslovi: Gospa Karmelska, Mati dobrega sveta, Mati vedne pomoči, Naša ljuba Gospa usmiljenja, Kraljica presvetega rožnega venca, Gospa Lurška, Gospa Fatimska... V litanijah je cela vrsta Marijinih častnih naslovov in s katerim koli jo pokličemo, nas bo rada poslušala in uslišala.

Ker pa nihče ne pozna tako dobro važnosti družinskega življenja kot Marija, je razumljivo, da bo srčno rada nastavila svoje uho, če jo bomo poklicali z nazivom: "Marija, Mati naših družin! Papež Pij XII.

je takole nagovoril ogromne množice po slovesnosti proglašitve verske resnice vnebovzvetja: "Povzdignite svoja srca s te zemlje k najvišje odlikovani Materi! Vsem nemirnim in zbeganim dušam naše razrvane in zmedene dobe, ki ne verujejo več v dobroto življenja, bo ponižna in neznana deklica iz Nazareta, sedaj slavljena v nebesih, odprla jasen pogled v višave."

Večina prijateljev in bralcev našega Marijinega lista moli vsak večer sveti rožni venec. Ali hočemo preveč, če prosimo, da bi vselej dostavili še tole kratko molitev:

"Marija, Mati naših družin, varuj našo družino vseh nevarnosti na duši in na telesu! Marija, Mati naših družin, pripelji našo družino bliže h Kristusu in k sebi!"

P. Odilo OFM

DOM je smeh otroka, dom je pesem materina, dom je moč očetova, toplota vseh src, luč srečnih oči, resnična prijaznost, zvestoba in domačnost.

Dom je otrokova prva šola in prva cerkev. Tu se nauči razlikovati dobro od hudega. Domov se vrne otrok po tolažbo, kadar je ranjen ali bolan. Dom je kraj, kjer je vsak vesel in se vsaka žalost neha, a le pod pogojem, če sta oče in mati spoštovana in so otroci zaželeni. V pravem domu denar ni tako važen kot ljubezen in razumevanje.

To in tak mora biti dom! Bog blagoslovi našo hišo!

U dvorani zadnje večerje je molil Gospod molitev, ki jo imenujemo danes velikoduhovniško molitev. V njej prosi med drugim nebeškega Očeta za svoje: "In zanje se darujem, da bodo posvečeni z resnico. A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal" (Jan 17, 19-21).

Vsako leto moli sveta Cerkev to prelepo molitev v takozvani molitveni osmini za cerkveno edinost (od 18. od 25. januarja). Vse vernike vabi, naj se pridružijo tej Kristusovi in njeni prošnji. V razne namene molimo, a gotovo je najpopolnejši oni namen, za katerega je molil sam Kristus. "Da bodo vsi eno!" Ta prošnja je danes potrebna, zakaj mnogi, ki verujejo v Kristusa, niso v edinosti s pravo Njegovo Cerkvijo.

Znano je, kako so v zadnjih letih v deželah pod oblastjo brezboštva siliili vzhodne kristjane, da bi se vrnili iz zedinjenja s katoliško Cerkvijo v razkol. Cele občine so tudi prisilili k temu koraku. Imamo pa med njimi tudi mnoge mučence in spoznavalce, ki so raje žrtvovali življenje ali svobodo kot pa zvestobo pravi Kristusovi Cerkvi. Delo za zedinjenje vzhodnih kristjanov je sedaj zelo otežkočeno, na videz je skoraj onemogočeno.

Pred kratkim smo brali, da je v

kraju Akron, Ohio celotna pravoslavna župnija s svojim župnikom vred prestopila v bizantinski obred katoliške Cerkve. Tudi smo v zadnjih letih brali o številnih prestopih protestantov. Ne le v Združenih državah ameriških, tudi v drugih delih sveta. Za vsako spreobrnjenje pa je potrebna milost božja. A milost božja pogostokrat najde po raznih zunanjih prilikah pot do duše, naša molitev pa ji odpira vrata.

Zanimivo je, kako nekateri protestanti gledajo na številne prestopne v katoliško Cerkev. V Stuttgardu v Nemčiji izhaja protestantski tednik "Christ und Welt" (Kristus in svet). V eni izmed številčk preteklega leta takole popisuje in priznava:

"Vedno so bila spreobrnjenja iz ene cerkve v drugo... Stvar, ki jo je treba upoštevati, ni število spreobrnjenj, temveč njihova vrednost. In duhovna vrednost onih, ki gredo iz Wittenberga (op. središče luterancev) v Rim, je danes večja kot kdajkoli poprej."

"Gre za slučaje spreobrnjenj odličnih in duhovno pomembnih sodobnih mož in žena, tako da je vprašanje zelo pereče. Te osebe se spreobračajo iz resnih notranjih nagibov. Njih spreobrnjenje ne izvira iz kakih plitvih verskih razlogov, temveč iz razlogov, ki imajo globoke korenine. Spreobrnilo se niso proč od Boga, temveč k Bogu, v katerega verujejo, katerega jasneje spoznavajo in je bolj resnično navzoč

v Rimu kot pa v protestantskih cerkvah. ”

“Ljudje kot so Graham Green in Evelyn Waugh. . . niso blodeči duhovi, ki bi skušali uiti svoji odgovornosti, da bi našli gotovost. Njih dela razodevajo njihov krščanski izvor in moč, ne njih slabosti in negotovosti. Zato imamo mi protestanti dober razlog, da se vprašamo, zakaj so nas ti moderni zagovorniki stare resnice zapustili in se priključili Rimu. Sklicevanje na običajne spreobrnitve, ki so se vršile v vseh časih velikih sprememb in pa zmešnjav, nam ne pojasnjujejo tega. V teh časih stoji cerkev veliko bolj kot v časih miru pred vprašanjem, kako silo in gotovost more nuditi. In dejstvo je: zdi se, da katoliška Cerkev danes bolje odgovarja na ta vprašanja. Ni razloga, da opustimo te spreobrnjenke kot ljudi slabe vere in rahlih živcev, ali kot nekaj takega, kar je enostavno smešno. V tem je nekaj veliko bolj resnega: to je prilika za evangeličane, da se vprašajo, kje koreninijo razlike med njihovo vero in življenjem in zakaj si odtujujejo ravno tiste, ki resno in goreče žele biti kristjani. ”

Po teh besedah govori pisec članka o katoliški filozofiji in o urejenosti katoliškega verovanja. Nato pa doda še

to: “Ustvarjajoča sila katoliškega nauka ni to, kar najbolj vabi ljudi v katoliško Cerkev. Najbolj važna stvar je to, da lahko tam najdejo navzočnost Boga bolj živo, bolj blizu in bolj resnično, kot pa v evangelijskih cerkvah. Lučka pred Najsvetejšim v vedno odprtih svetiščih, vedno češčenje, ki ne preneha prav nobeno uro na tej zemeljski obli - to skupno šeščenje Boga sleherni čas je prednost katolicizma pred protestantizmom s svojimi zaprtimi cerkvami, ki se odpro samo gotove ure ob nedeljah. ”

Gornje ugotovitve izpod peresa protestanta so zelo zanimive. Morda nam kažejo, kako milost božja v dušah, ki želijo biti verne, pa niso katoličani, počasi prižiga lučko, ki bo pokazala pot v pravo Kristusovo Cerkev. In sam Bog ve, koliko dobrega naredijo ti iskalci resnice, še predno se spreobrnejo.

Tudi ti se pridruži onim, ki bodo opravljali od 18. do 25. januarja molitveno osmino za cerkveno edinost. V tej osmini ne molimo samo za posameznike, temveč za vse, ki niso v katoliški Cerkvi: da bi bili eno z nami, da bi se skoraj oklenili Kristusa, ki resnično in dejansko živi v katoliški Cerkvi.

P. Fortunat CFM

MOLITEV OSMINE

Naj bodo vsi eno, kakor Ti, Oče, v meni in jaz v Tebi; da bodo tudi oni z nama eno, da bo svet veroval, da si me Ti poslal.

V. Jaz tebi pravim: Ti si skala.

O. In na to skalo bom sezidal svojo Cerkev.

Molimo. Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne glej na moje pregrehe, ampak na vero svoje Cerkve in utrdi jo po svoji volji v miru in edinosti.

O. Amen.

(Dvesto dni odpustka vsaki dan osmine. Kdor pa moli to molitev vsaki dan osmine in zadnji dan prejme sveto obhajilo, dobi popolni odpustek.)

ŠOLA TRPLJENJA

P. K.

Koliko in kako različnih šol na svetu ustanovljamo, da bi pripravili našo mladino za bodoče življenje, za naloge, ki jih čakajo. Samo ene šole še nimamo, dasi je najpotrebnejša. Imenujmo jo kar šola trpljenja, ker nas uči najnujnejše znanosti - kako sprejemati, prenašati trpljenje, ki nas zadeva v življenju, da nam bo lažje in bomo črpali iz njega čim več koristi.

Eno samo tako šolo pa le imamo - šolo križanega božjega Odrešenika in Njegove žalostne Matere Marije. Božji Odrešenik je videl, kako smo v tej dolini solza te šole potrebni. Z vsem svojim življenjem in trpljenjem je hotel postati naš učitelj. Njegova šola je najvišja "univerza trpljenja" in uči najvišjo znanost skrivnosti trpljenja na svetu. Kristus je bil človek, ki je prešel težko pot od Betlehema do Kalvarije, bil pa je tudi Bog. Kot pomožne učitelje svoje šole si je zato vzel ljudi izmed nas: velike trpine, pa tudi močne duše, velike po svojem razumevanju njegovega vzvišje - nega zgleda trpljenja. kateri zemeljskih trpinov bi ne mogel takoj razumeti Njegovega nauka, naj se ga nauči in ga razume po zgledih teh pomožnih Kristusovih učiteljev. Ti ga bodo usposobili, da se bo duhovno dvignil in razumel tudi najvišjega Učitelja - trpečega Gospoda, s tem pa svoje trpljenje iz nesreče spremenil v bla-

goslov in duhovno srečo, za katero mu bo neizmerno hvaležen.

Je kateri izmed čitateljev "Ave Marije", ki bi pouka te šole ne potreboval? Saj ni mogoče. Nekateri okušajo trpljenje danes, drugi jutri, vsi pa prav gotovo in ne le enkrat. Pa znajo vsi trpeti prav, trpeti tako, da bo lažje in koristnejše? Mislim, da prav vsi želimo slišati nekaj šolskih lekcij. Zato bo v tem letniku "Ave Marija" dala nekaj prostora tudi tej šoli in njenim pomožnim učiteljem, velikim trpinom iz zgodovine in vsakdanjega življenja. Sedi v šolsko klop in sledi njihovemu nauku iz bolniške postelje ali iz trnjeve poti, po kateri so vdano nosili svoj križ. Če si sam v trpljenju - kako ti ga bo njihov zgled olajšal, če nisi - kako lepo te bo pripravil, da bo lažje, kadar pride in prišel bo gotovo. Ne pozabi, da si v dolini solzal!

Mati s prebodenim srcem

Prvo in gotovo svojo najboljšo pomožno učiteljico šole trpljenja nam je dal Gospod v svoji Materi Mariji - v žalostni Materi božji, Mariji sedem žalosti, Materi s prebodenim srcem. Ta je naša nebeška Mati, ki nas ljubi z vso materinsko posvečeno ljubeznijo in katere ljubeči otroci naj bomo po Njegovi oporoki na križu. Že naša ljubezen do nje naj nas v trpljenju vodi najprej k njej v šolo. Kdo nas bo bolj razumel, kdo imel z nami večje sočutje in

tudi večje usmiljenje, kakor Mati? Kdo pa je tudi prodril globlje v skrivnosti trpljenja božjega Sina, kakor ona, Njegova Mati? Zato pa tudi ni nikogar, ki bi bolje razumel skrivnost človeškega trpljenja v božjem gledanju in po božjih načrtih, kot ona. Kot soodrešiteljica je morala prehoditi skupno s Sinom vso dolgo pot križa zaradi naših grehov.

Mati s prebodenim srcem je zato za vsakega izmed nas prelep zgled, kako naj sprejemamo in prenašamo svoje trpljenje, naj bo že kakršno koli. V vsem naj nam stoji pod križem s svojo vdanostjo v božjo voljo in svojo potrpežljivostjo. Uči nas pri tem vselej združevati trpljenje s trpljenjem križanega Gospoda. Naše oči naj bodo uprte v križ, kakor so bile njene. V vsakem trpljenju primerjajmo svoje bolečine z Njegovimi in vzbudila se bo tudi v nas globoka vdanost v božjo voljo, obenem pa tudi zavest naših grehov, za katere moramo delati s trpljenjem pokoro. To nas bo delalo junaške, junaštvo pa potrpežljive. Koliko lažje nam bo, pa naj nas zadene še tako velik križ. Da, če bomo popolnoma razumeli nauk, ki nam ga daje Marijin zgled, bomo Bogu celo hvaležni, da nas je naredil vredne trpljenja. Kogar Bog ljubi, ga v življenju obiskuje s svojimi križi, da ga bo po smrti odlikoval z zaslužnim križcem večnega življenja.

S svojo Materjo pa je hotel dati Jezus učiteljico predvsem krščanskim materam v njih trpljenju in težavah materinstva. Saj je materinstvo tako vzvišena božja naloga. Po materah Bog nadaljuje človeški rod. V materah Stvarnik vdihuje neumrjoče duše v človeška telesa, duše, ki bodo živele večno in za katere je ustvaril nebesa z njih večno blaženostjo. Tako je sleherna mati samo orodje v božjih rokah. Kako zaslužljivo je lahko pri Bogu materino trpljenje. Evino prekletstvo "V bolečinah boš rodila svoje otroke" lahko postane neizmeren blagoslov. O, ko bi vse matere to razumele in se pri nebeski Materi učile skrivnosti trpljenja svojega materinstva! Trpljenje materinstva, če ga zna krščanska mati prenašati v Marijinem duhu, je v po-

Michelangelo: Pietà

seben blagoslov tudi njenim otrokom, materina najlepša in najuspešnejša molitev, ki pri Bogu mora najti odmev.

Zato pa, krščanska slovenska mati, tudi ti pojdi pogosto na pot trpljenja Matere s prebodenim srcem. Sledi jo iz betlehemskega hlevčka tja na Kalvarijo pod križ. V slehernem trpljenju boš našla krepilo in tolažbo, vdanost v božjo voljo, pa tudi način, kako ga prenašati. Tako bodo teža-ve največje dobro zate samo in vso tvojo družino.

Blagor družini, ki ima mater, katere zvesto sledi svoji žalostni Materi božji!

MESEČNI
MOLITVENI
NAMEN :

Za zedinjenje

krščanskih cerkva

Zadnje besede

Veni newyorških bolnišnic je zapel telefon. Doktor je telefoniral in vprašal za prostor mlademu fantu, kimora nujno na operacijsko mizo. Čez dve uri ga je že pripeljal avto in dobil je bolniško obleko ter posteljo.

Bolnik je več mesecev hodil kzdravniku, ki mu je zdravil grlo. Mož mu ni povedal, kaj mu je, le spet in spet ga je klical k sebi. Zdrav in močan fant je bil, končal je visoko šolo in življenje se mu je smejalo naproti. Pa je začutil, da z grlom ni vse v redu in tako se je pričela njegova bolniška pot. Pred nekaj dnevi mu je zdravnik povedal, da ne upa na ozdravljenje brez operacije. Torej pod nož! Zakaj pa ne, da se bo le povrnilo zdravje in bo njegov obraz dobil spet prejšnjo rdečo barvo.

Bolniška sestra je tiho hodila po sobi in mu popravljala posteljo.

"Kdaj bo operacija?" jo je spraševal.

"Ob treh bo pripravljena operacijska soba. Le močni bodite, gospod,

saj ste mož," mu je krepila pogum. Čudno sočutno so ga gledale njene oči.

Fantu se je zdelo, da nekaj skriva. Tudi doktor je bil nekam skrivnosten v svojih besedah o operaciji in zdelo se mu je, da je domačim povedal več, kakor je njemu. Bi jo vprašal naravnost, kakšna bo njegova operacija? Ne, v božjih rokah je in le zdravja si želi.

Z rožnim vencem v roki je čakal, da ga bodo odpeljali. Končno se je njegov voziček pomikal po dolgem hodniku. Lažji bolniki, ki so sedeli ob stenah in se pomenkovali, so gledali za njim in mu želeli srečo. V nekaj dneh bo sam med njimi v prijetnem pogovoru...

Kmalu je ležal na operacijski mizi, ob kateri je že stal v beli obleki njegov zdravnik. Pozdravil je svojega pacienta, nato pa mu položil roko na ramo in ga z očetovskim sočutjem ogovoril: "Dragi moj fant, povedati ti moram,

kar ti doslej nisem hotel. Tvoja bolezen je rak. Pomagamo ti lahko le z enim sredstvom: da ti odrežemo jezik. Še imaš nekaj minut časa za govor. Po operaciji ne boš mogel izgovoriti nobene besede več..."

Mladeniča je spretel drget in v očeh so se mu zaiskrile solze. To je bila torej skrivnost, katero je slutil, a ji ni vedel odgovora. Dana mu je prilika za zadnje besede v življenju...

Doktor in vse osobe je mirno čakalo, da bo fant spregovoril. Težko jim je bilo te trenutke in zdeli so se jim dolgi kot večnost. Pretrgal jih je bolnik. Njegov obraz se je zjasnil v vdanosti v božjo voljo. Požrl je solze in se mehko zazrl v zdravnika, nje-

gove ustnice pa so pol- Ime Jezusovo!..." vere si dal mrzlemu ča-
glasno izgovorile: "Moje Čudovita resnična su naših dni, dragi fant
zadnje besede naj bodo: zgodba, ki mi ne gre iz iz newyorške bolnišni-
Hvaljeno bodi presveto spomina. Kako lep nauk ce!

Vzemimo, da ti dobri Bog nakloni sedemdeset let življenja. Kako je ta čas razdeljen? Kako ga boš preživel ti? Nekdo je izračunal, da večina sedemdesetletnikov preživi tek svojega življenja takole:

Tri leta uporabijo za svojo vzgojo.

Osem let za razvedrilo.

Šest let v življenju presedijo pri jedilni mizi.

Pet let gre z raznimi potovanji.

Štiri leta govorijo in preklepetajo.

Štirinajst let porabijo za delo.

Tri leta v življenju prebirajo knjige in revije.

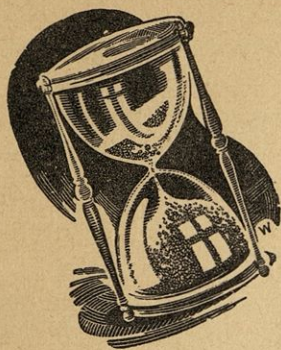
Štiriindvajset let je odmerjenih za spanje.

Koliko let pa gre Bogu in duši? Rdečica naj zalije naš obraz! Če bi hodil sedemdeset let vsako nedeljo in vsak praznik k sveti maši in če bi porabil vsak dan pet minut za jutranjo in pet minut za večerno molitev, bi bilo Stvarniku in neumrjoči duši žrtvovanih nekako skromnih pet do šest mesecev. Pol leta v sedemdesetih letih!

Ali Bog res preveč od nas zahteva? Kaj ostane za nas premalo časa?

Ob začetku novega leta preglejmo ta zanimivi račun!

Priredil
p. Odilo

Baraga uči...

Baragova molitev novega leta: O moj Bog, zopet je preteklo eno leto in po Tvoji previdnosti nastopamo danes novo leto. Danes je za nas velik dan in vreden, da se malo zamislimo. Kdor danes z veseljem in hvaležnostjo ne misli na Tebe, o Gospod, ima skrajno neobčutljivo srce. O moj dobrotljivi nebeški Oče, iz vsega srca Te zahvalim za vse milosti in dobrote, ki si mi jih skazal v pretečenem letu; ne morem Te nikdar dosti zahvaliti za vse, kar mi daješ, zakaj Tvojih dobrot ni števila in mere.

Kdo je naravnaval skozi vse leto moje stopinje na poti zemeljskega potovanja? Kdo me je varoval v tolikih nevarnostih, v katerih bi bil lahko izgubil zdravje in življenje? Kdo mi je dal moč v strašnih skušnjavah, da sem zmožl srečno premagati hudobnega sovražnika, ki želi mojo dušo pogubiti? Kdo je dal mojemu srcu toliko dobrih misli v čast božjo, meni in sobratu v zveličanje? Kdo mi je dal zdravje in prilžnost, da sem se udeležil toliko svetih maš, da sem slišal toliko besede božje, po kateri vedno bolj spoznavam pravo pot, ki vodi v nebesa? Kdo mi je rezal skozi vse leto vsakdanji kruh? Kdo mi je naklonil toliko veselih ur in dni, toliko mirnih noči? Kdo mi je dal zveste prijatelje, ki so me z ljubeznivim opominjevanjem in z lepimi zgledi odvrčevali od hudega in napeljevali k dobremu? Kdo me je z vsemi obil-

nimi darovi tako bogato obsipaval? Kdo je tisti usmiljeni dobrotnik, ki imam od njega vse, kar sem v preteklem letu prejel na duši in na telesu dobrot in milosti?

Nebeški Oče, Ti si tisti usmiljeni dobrotnik, od katerega pridejo vsi dobri darovi. Stotisočkrat bodi zahvaljen za vso ljubezen. Vesel sem, kadar mislim na Tvoje dobrote, pa močno me skrbi zaradi tega, ker jih tako slabo obračam. Kolikokrat sem Tvoje dobrote nemarno užival in niti mislil nisem pri tem na svojega največjega dobrotnika. Koliko lepih prilžnosti sem zamudil za Tvojo čast, koliko dobrega sem opustil iz lenobe, koliko pregrešnega storil iz nespameti in hudobije! Zato Te pa zdaj prosim: O Bog, ki Ti je lastno, da usmiljenje skazuješ, usmili se me in odpusti mi moje nerodnosti zaradi presvete Krvi Jezusa Kristusa, Tvojega Sina!

O Bog, ko danes začenjam po Tvoji dobroti novo leto, trdno sklenem začeti tudi novo življenje. Danes hočem začeti Tebe ljubiti, da Te nikdar več ne razžalim. Ker ne morem brez Tvoje pomoči prav nič dobrega storiti, Te ponižno prosim: pomagaj mi, da se zvesto držim tega trdnega sklepa do konca svojega življenja.

Z zaupanjem na Tvojo pomoč in na Tvojo neskončno dobroto pričnem danes z veseljem novo leto. Trdno zaupam, da boš tudi v tem letu moj dobrotljivi Oče; da me boš varoval po svoji božji previdnosti vsega hudega; da mi boš podelil toliko milosti, kolikor mi jih je k zveličanju potrebno; da mi boš dajal tudi moj vsakdanji kruh in me ohranil zdravega in živega, če bo Tebi v čast in

moji duši v zveličanje.

O moj Bog, popolnoma se Ti zdaj izročim za vse leto. Stori z menoj in z nami vsemi po svoji sveti volji; z vsem zaupanjem se podvržemo Tvoji božji previdnosti. Vsemogočen, vseveden, neskončno moder in dobrotljiv si; zato se lahko popolnoma zanesemo, da je vse, kar nam pošiljaš, za nas vedno najboljši. Tebi se torej popolnoma izročamo in Tvoji želimo biti in ostati tu na tem svetu in tam na drugem, v večnosti.

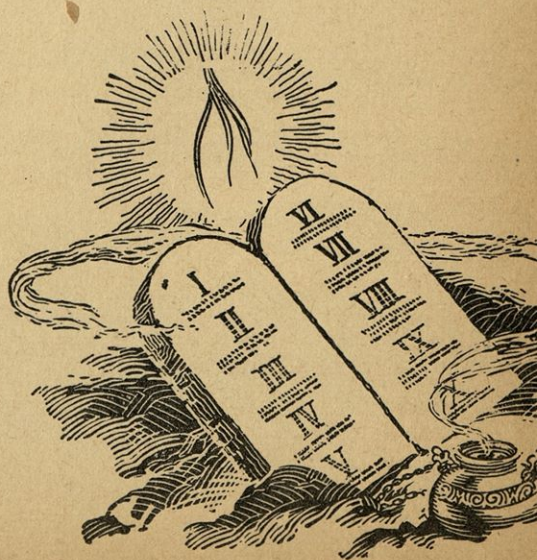
Slomškove misli za novo leto. Vsak človek ima dva mejnika v svojem življenju na zemlji, tako imenitna, da se pri prvem njegovo življenje prične, pri drugem pa neha. Prvi mejnik je človekovo rojstvo, drugi njegova smrt. Med tema dvema mejnikoma pa teče uren in bister potok. Pri prvem izvira, pri drugem ga večnost požira. Po njem plavajo ure, dnevi in leta, po njem plava vse dobro in hudo za človekom. Človek pa sredi potoka stoji in ob njem se vse dobro in slabo lovi. Kar vlovi, je njegovo, kar zamudi, je na večno izgubljeno.

Nobena deroča voda tako hitro ne teče, noben strel tako naglo ne pade, noben blisk tako urno ne švigne, kakor čas našega življenja mimo nas hiti. Beži kakor nočne teme pred jutranjim soncem. Toda joj, toliko ljudi na svetu brez skrbi počiva v grešnem spanju in se ne boji zamuditi svojega zveličanja. Zato se zdrami, o človek, vsaj danes, v jutru novega leta in premisli zveličavne resnice:

Kako kratek je čas življenja na zemlji proti neskončni večno-

sti. Eno leto je spet odteklo, naše življenje je spet za eno leto krajše. Toda v neskončni večnosti se to toliko pozna, kakor sončni prah, ki na zemljo pade, kakor kaplja, ki iz veje v globočine širnega morja kane. Kaj so vsa leta našega življenja in vsa leta, kar svet stoji, pred očmi Večnega? Nič več, kakor včerajšnji dan, ki je pretekel (Ps 89, 4). Kako silno se tedaj goljufamo, ako skrbimo le za kratek čas zemeljskega življenja in pozabimo zaradi prevelikih časnih skrbi na večnost. Kaj bodo pomagale bogatinu polne skrinje blaga in denarja, počemu bo prevzetnežu prekrasno stanovanje, če pa za dušo ne bo preskrbljeno takrat, ko bo ura našega časnega življenja dotekla? "Nespametni človek, nocoj, to noč lahko Bog terja od tebe tvojo dušo in kar sinagrabil, čigavo bo?" (Lk 12, 20). Ne obetajmo si še mnogo let na svetu, zakaj "človeški dnevi so kratki, število mesecev je pri Bogu, ki je človeku mejo postavil, katere prestopiti ne more" (Job 14, 5). Marsikateri izmed nas je že na meji, samo eno stopinjo še in časnega življenja bo konec. Zato delajmo, dokler imamo čas!

Kako negotov je čas našega življenja in kako nepričakovano lahko pride smrt, ki človeka pokosi, ko najmanj na to misli. Oj, koliko naših prijateljev leži v grobeh in mirno spi, ki so lani današnji dan

...Slomšek govori

veselo obhajali! Njih duše uživajo, kar so si zaslužile tukaj na zemlji v kratkem času življenja. Koliko jih je bilo, ki smrti še niso prav nič pričakovali. Toda preden se bo novo leto postaralo, bo lahko tudi hladen severni veter na naš grob nanesel mrzlega snega. Le šibek vetrc za-piha in kakor tenak las se pretrga naše življenje, Eden umrje na poti, drugi doma na postelji, tretji v gozdu ali na njivi. Smrti se braniš na levi, pa pride od desne strani, be-žiš na desno in smrt te od leve lovi. In če te ne najde pripravljenega, je z življenjem tudi vse drugo izgubljeno. "Čujte, ker ne veste, kdaj pride Gospod: na večer, ali ob pe-telinovem petju, ali zjutraj. Čujte,

Kakor viharno morje je naše življenje...

da vas ne najde speče. Kar vam pravim, pravim vsem: Čujte!..." (Mk 13).

Kako dragocen je čas našega življenja. Eno samo leto na svetu je toliko vredno, da si moreš z njim kupiti celo večnost, polno veselja. Nasprotno pa tudi: če le v hudo obrneš eno leto, ki ti je v zve-ličanje odločeno, si s tem nakoplješ milijone in milijarde let večne žalosti in nesreče. Zakaj čas je cena večnosti. Vprašajmo pokojne, kaj imajo od kratkega časa svojega življenja? Pravičen in krivičen sta le-žala na smrtni postelji in oba sta jemala slovo od časnega življenja, toda pravični je vzel s seboj prav uporabljen čas in vse dobro, ki ga je v tem času izvršil, je tudi vzel s seboj. Vse to mu je pridobilo večno krono. Vzel pa je tudi grešnik s seboj svoj zapravljeni čas, ki ga je v svetnem užitku potratil. In to mu je pridobilo večno žalost. - Le ne zanašajmo se na svoja mlada leta, le ne zaupajmo preveč svojemu zdravju. Zelene in cvetoče rožice za koso na travniku padajo, stare in mlade k pogrebu nosijo. Z vsakim dnevom umiramo, vsak dan se nam nekoliko življenja vzame, tudi ko rastemo, se nam življenje krajša. Kar nam je časa minulo, ga ne bo nikdar več nazaj. Prihodnji čas tudi ni v naši oblasti. Le sedanja minuta je naša, samo te nikdar ne zamudi-mo. "Delajmo, dokler je dan, pride noč, ko ne bo mogel nihče delati" (Jan 9, 4).

Na pragu med novim in starim letom postojmo, pogledjmo še enkrat pretečeno leto in na prihodnje leto mislimo. Bilo je lansko leto polno milostibožje in dobrote, pa tudi polno pregrehe in nevhvaležnosti, za marsikoga na večno izgubljeno. Ve-liko jih je pomrlo, ki so še lani med nami živeli, pa tudi pogubilo morda, ki so z nami grešili. Nas pa še čaka

usmiljeni nebeški Oče. O, ne zamujajmo in ne tratimo več zlatega časa. Naj bo s starim letom starega, pregrešnega življenja konec in z novim letom naj se začne novo življenje prave pokore in resničnega poboljšanja. Niti dneva, niti ure ne smemo več odlašati - saj je to novo leto lahko za nas zadnje.

Kakor bistra voda po gladkem potoku naglo teče in se za trenutek

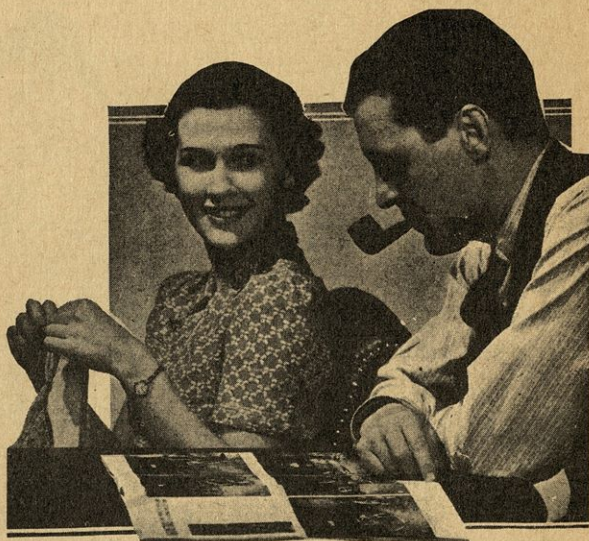
ne ustavi, tako beži čas našega življenja. V sredi tega tekočega časa pa stoji sveti križ in na njem se sveti presladko ime JEZUS, ime našega Zveličarja. Kdor se svetega križa drži in po nauku Jezusovem zvesto živi, se ne bo nikoli zgubil v valovih pregrešnega sveta. "Svet preide in vse njegovo poželenje, kdor pa božjo voljo spolnjuje, ostane vekomaj" (Jan 2, 19).

SEDEM PRAVIL ZAKONSKÉ SREČE

1. Skušaj svoje domače zadeve obdržati zase. Ni ga bolj nevarnega sovražnika za zakonsko srečo, kakor raznašati domače družinske razmere vse naokoli, svojim prijateljem in sosedom. Tudi najožji družinski znanci naj ne zvedo o notranjih skrivnostih med možem in ženo. Kdor družinske skrivnosti raznaša, goji kačo, ki bo polagoma in gotovo zastrupila medsebojno zakonsko ljubezen. Sveta pa išči pri duhovniku; ta ti bo rad pomagal in bo o tvoji zadevi molčal.

2. Družinske stroške je treba prilagoditi dohodkom in nekaj je treba dajati na stran za deževne dni, kakor pravimo. Pametno gospodarstvo je eden glavnih opornikov družinske sreče, ki napravi človeka zadovoljnega, poštenega, podjetnega, treznega in velikodušnega. Navadno je tako: kdor veliko zasluži, veliko porabi. Toda z varčnostjo si lahko pripravimo udoben domek tudi z majhnimi dohodki.

3. V svojem obnašanju naj se mož in žena držita tistih postopkov in tiste prijaznosti, ki sta je bila vajena takrat, ko

sta se spoznavala in ju je bila sama dostojnost, obzirnost in ljubeznivost. Tako naj bo tudi zdaj, ko sta skupno v istem domu. Mnogi se pred zakonom umetno ponarejajo, po poroki pa pridejo na dan s svojo pravo barvo, vsaj doma. Do tujcev so najbolj vljudni, do domačih pa tako silno čudni in brezobzirni.

4. Ne pozabi, da je tvoj mož ali tvoja žena človeško bitje in ne angel. Zato ima vsak svoje napake in docela popoln človek doslej še ni bil rojen. Saj poznaš svetopisemsko zgodbo o brunu v svojem lastnem očesu in o pezdiju v očesu bližnjega.

5. Skušaj biti zvest pomočnik, zvesta pomočnica svojemu zakonskemu drugu,

svoji zakonski družici v življenju. Dajaj tolažbo in pomagaj lajšati skupno breme, kadar in kolikor le moreš. Nadloga, bolečina in žalost so delež več ali manj vsakega izmed nas. Medsebojna pomoč, drug drugega breme složno skupno nositi, vse najtežje križe za polovico teže zmanjša.

6. Nebodi nevoščljiv in nevoščljiva. Nevoščljivost je strast, ki neprestano išče to, kar prinaša samo trpljenje. Navadno pa je vse le prevara in domišljija. Pogosto se najdejo zavistni ljudje, ki jih bode v

oči sreča zakonske dvojice in bi radi uničili njun mir in edinstvo, ko jim šepečejo na uho neutemeljeno sumničenje. Naj bo čista tvoja vest, odstrani vsako senco prevare in ne imej nobene skrivnosti proti svojemu zakonskemu drugu.

7. Bodi resnično veren in pobožen, rad moli za svečo v zakonu. Bog in naša sveta vera sta najbolj varna in najtrdnjša temelja družinskega življenja. Vse je odvisno od božjega blagoslova. "Ako Bog ne zida hiše, se zastonj trudijo zidarji..."

H.

PODOBA PRAVICE

S tem nazivom se začenja tretja kitica Marijinega litanjskega slavospeva. Opeva Marijo kot našo mater in ima tri dele: prvi trije nazivi jo prikažejo kot duhovno mater vsakega pozameznega vernika, naslednjih deset kot mater cerkvene skupnosti, zadnji štirje pa povedo, kaj je Marija za nas tudi v našem telesnem vsakdanjem življenju.

Prvih trinajst nazivov ima mistični, skrivnostni pomen, zato se zde na prvi pogled težko razumljivi. Zlasti preprosti vernik si s težavo razlaga, kaj nam govore o Marijini časti. Vzeti so ali iz svetega pisma stare zaveze kot predpodebe, ki

jo napovedujejo, ali iz nove zaveze, zlasti iz spisov cerkvenih učnikov o Mariji. Tudi razlagalci litanij so nekoliko v zadregi, kako naj jih razumevajo in pravilno razložijo, da bodo jasne tudi navadnemu verniku in bo vedel, kaj moli. - - -

"Podoba pravice" se glasi prvi naziv v slovenščini. Latinski izvirnik pa imenuje Marijo "Speculum justitiae - Ogledalo pravičnosti". Šele ta nam pove, kako naj ga prav pojmujejo.

Iz življenja sv. Stanislava Kostka se pripoveduje, da je njegov vzgojitelj na dunajskem cesarskem dvoru opazil, kako večkrat potegne iz

žepa neko stvar in jo delj časa ogleduje. Bil je prepričan, da ima malo ogledalce, v katerem iz nečimernosti gleda svoj obraz. "Daj sem," mu ukaže. Fant zardi in je v vidni zadregi. Kako se vzgojitelj začudi, ko najde v fantovih rokah Marijino sličico v lepem okvirčku. Bil je ginjen. Svetemu Stanislavu je bila Marijina slika ogledalo, v katerem se je pogosto ogledoval in jo pozdravljal.

Marija je "Ogledalo pravičnosti" že za Boga samega. - V knjigi Modrosti nam Bog sam pripoveduje, kako je vse stvarstvo ustvarjala samo Njegova neskončna modrost. Vanj je položil nekako sliko samega sebe, in sicer tako jasno, da tudi najpreprostejši in neuki človek v njem lahko vsaj nepopolno spoznava Boga in Njegove neskončne lastnosti. Tako moremo razumeti tudi besede svetega pisma, ko pravi o Stvarniku, da "je videl vse, kar je bil naredil, in je bilo jako dobro". Iz vsega stvarstva mu je kakor iz ogledala odsevala Njegova lastna neskončna modrost in imel je - človeško rečeno - dopadenje nad samim seboj in nad stvarstvom.

Enako je Bog ustvaril tudi človeka po svoji podobi, kar sv. pismo izrecno pravi. Vanj je vdihnil dušo, svojo sliko, vsaj žarek svoje popolnosti. Tudi v tej sliki se je gledal kakor v ogledalu in v svoji ljubezni do človeka ustvaril zanj na zemlji raj. Pa je človek s svojim padcem razbil v sebi to ogledalo, spačil v sebi božjo sliko in zapravljal tudi raj.

Če pa je Bog že v mrtvo naravo položil odsev svojega bivanja in svoje popolnosti, če je že v človeka ob

stvarjenju položil svojo podobo in mu dal svojo ljubezen, koliko bolj se je Bog gledal v ogledalu Marijine duše v vsej svoji popolnosti in z dopadenjem. Nujno si moramo misliti, da je tudi Marijo - Mater svojega Sina, ustvaril tako, "da je bila jako dobra."

V lažje razumevanje tega vzemi čisto ogledalo ob jasnem sončnem poldnevu in ga nameri proti soncu. Kako prekrasno bo zažarelo sonce v njem! Kakor v eni točki v zrcalu se bodo združili sončni žarki v odsevu in pokazali vso svojo lepoto.

Marija je prečisto "Ogledalo pravičnosti", svetosti in popolnosti božje. V njem, ki je bilo vedno nastavljeno proti večnemu Soncu, so se kakor v eni točki zbrali vsi žarki božje popolnosti in žare nazaj k Bogu, ki jo je tako ustvaril.

Tako je Marija že za Boga samega "ogledalo". Bog se gleda v njem in ima dopadenje do Marije. "Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam svoje dopadenje," se je oglasil Bog Oče iz nebes pri Jezusovem krstu. Pravilno sklepamo, da govori iste besede tudi ob pogledu na Njegovo Mater. Saj se je v svetem pismu večkrat izrazil o tem ali onem svojem velikem služabniku, na primer Abrahamu, Davidu, Jobu, da ima dopadenje nad njimi zaradi njihove pravičnosti. Izbrusili so se v čisto božje ogledalo in se v življenju nastavili naravnost proti Bogu. Koliko bolj pa velja to za Marijo!

A Marija je "Ogledalo pravičnosti" zlasti za nas, svoje otroke.

Kakor smo rekli, si je Stvarnik postavil svoje ogledalo že v prvem

MISIJONSKI MESEČNI NAMEN

Za Dejanje Svetega Detinstva

človeku, ta pa ga je z grehom razbil. Postal je ogledalo satanu, zrcalo greha in zlobe. Nič več ni bil odsev božje popolnosti. Njegov razum je otemnel, kako naj zdaj razume, kakšno pravičnost Bog od njega zahteva? Sam Bog mu ukazuje po svetem pismu: "Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln!" A težko je biti popoln pri našem razbitem ogledalu. Pa se je neskončni Bog usmilil in v svoji večni ljubezni do človeka dal drugo ogledalo, v katerem bo videl prenešene žarke božje pravičnosti. Marija naj bo kot naša Mati to novo božje ogledalo! Vsi lahko vidimo v njem žarke božje

popolnosti in tako hitimo za božjo pravičnostjo, ki nam jo kaže Marija - "Ogledalo pravičnosti". Čistih božjih žarkov bi naše zatemnelo duhovno obličje ne preneslo. Marija nam jih posreduje kot resnično zrcalo. Žarki, ki odsevajo preko nje na nas, nam vzbujajo hrepenenje po božji popolni pravičnosti, pa tudi krepijo našo voljo, da se bomo neprestano ogledovali v njem, kakor je storil Stanislav in postal svetnik.

Zato pa, Marija - Ogledalo pravičnosti, prosi za nas uboge grešnike! Naj bodo naše duhovne oči vselej uprte v presvetle žarke božje, ki odsevajo iz tebe!

P. Miršek

Skozi viharje gre moja pot...

Izgnani kitajski misijonar P. Rudolf Pifko OFM nam je na prošnjo poslal nekaj strani svojega misijonskega dnevnika. Bralci bodo gotovo radi sledili njegovi živi besedi. - Urednik

Dne 7. oktobra 1949. - "Bum, bum, bum..." Vrata glavnega vhoda so se lomila pod močnimi udarci.

"Strela z jasnega, kaj pa je? Kaj ste znoreli? Kdo je, kaj delate?..." Ves iz sebe sem stal na verandi misijonske postaje in kričal proti vhodu. Saj še sam nisem vedel, kdaj sem skočil iz sobe, kjer smo bili mirno zbrani okrog mize pri preprosti večerji. Moji hišni prijatelji in misijonski pomočniki - katehist, kuhar, njegova žena in mlad par France in Mari - so kar prebledeli. Oči vseh so bile nemo uprte vame, kajti obisk neznancev v večernem mraku jih je preveč iznenadil, moj drzni nastop pa še bolj prevzel. A jaz sem že stekel doli, da so mi ostali komaj

sledili.

"Kdo pa je ta?" so prišleci kazaje name izpraševali katehista, ki se je ves tresel od strahu. Da bi jih pomiril in obenem nas opravičil, je odgovoril: "Amerikanec je!" Že so se globoko priklonili ter izginili po hribu navzdol kakor splašena čreda. Morda so hoteli hrane ali prenočišča. Ko bi vljudno prišli, bi jim postregel po svojih skromnih možnostih in bi me ne vrgli s tečajev. Tako pa sem kar pozabil, da smo na misijonu edini v kraju - prestrašeno ljudstvo je zapustilo mesto, zbežalo v hribe in se poskrilo - in da sem zrl v oči drzni vojskujoči se gruč, ki bi me lahko na mestu podrla in za vedno ohladila. Smo pač na bojnem polju.

Veste kdo so bili pozni obiskovalci? Do zob oboroženi častniki in vojaki umikajoče se kitajske narodne vojske. Dobri fantje, a zapuščeni in nič organizirani.

Pozno ponoči sem s Francetom ob petrolejki popravljal in zbijal vrata našega glavnega vhoda, da je odmevalo po izpraznjenem mestu. Tu in tam si slišal udarce puškinega kopita po zaprtih vratih zapuščenih hiš, ali lomljenje zapahov. V daljavi so regljale strojnice in grmeli topovi. Kaj prijazna noč, ali ne? Pač nimaš izbire.

"Kaj bo ponoči? Kaj bo jutri, Lu-šen-fu?..." me je Mari vsa v drgetu in neprikriti skrbi izpraševala. Ta mladi kitajski par se me je oklepil, kot bi bil le pri meni na varnem. Nisem ji vedel odgovora. V božjih rokah smo. Bog sam ve, kaj nam bo prinesel jutrišnji dan. Morda se bodo vojaki vrnili, ali pa jih bo zamenjala rdeča "osvobodilna" vojska...

Pri večerni molitvi sem prav posebej prosil našo nebeško Mater za varstvo in pomoč. "Varuj naše kristjane, saj nas še nikoli nisi zapustila!"

Tlačeča tišina in tema je objemala okolico kot težka mora.

Dne 11. oktobra 1949. - S semisijonarjem p. Jožefom sem se vrnil iz sosednje postaje Fuchiatsung. Mnogo smo doživeli v teh zadnjih dneh. Bombe so kar žvižgale nad našimi glavami. Saj res nisem vedel, kam bi se dal. Niti za eno uro nisem bil gotov, da jo bom preživel.

Ljudje so naju debelo gledali, da sva tujca še vedno na svojih mestih. Pa tudi jaz sem debelo pogledal, ko sem prišel do svoje misijonske postaje Lengshuitan. Misijon je bil zaseden. Cela armada vojakov - sami mladi fantje - je bila

Na Japonskem predvajajo film o junaški katoliški ženi iz 16. stoletja, Grati Hosokawa. Zaradi svojih junaških čednosti je postala priljubljena oseba v japonski literaturi in dramatiki.

Grati Hosokawa je bila zaradi političnih spletk pregnana po lastnem možu od doma. Ko je bila njena vera postavljena na preizkušnjo, je junaško odbijala vse napade. Leta 1600. je bila ujeta od sovražnih vojakov. Odbila je ponudbo, naj napravi samomor. Končno jo je ubil poganski služabnik, da bi jo s smrtjo rešil pred "nečastjo".

Tudi Japonska ima svoje narodne junake, ki s svojim krščanskim značajem gotovo vplivajo na narod, ki se probuja.

Kdor koli si že, moli za novega predsednika ZDA! - To misel je sprožil Rev. James Keller, voditelj

dobro znane organizacije "Christophers". V govoru je nedavno poudaril, da je predsedniška služba težka in odgovorna, zato je treba njenemu nosilcu veliko pomoči in modrosti od zgoraj. Ta pa se more izprositi le z gorečo molitvijo. Brez ozira na to, ali si volil tega ali onega, ali si mlad ali star, bogat ali reven: General Eisenhower je tvoj predsednik naslednja štiri leta. Tudi novi predsednik je v svojih govorih že neštetokrat poudaril, da smo popolnoma odvisni od Boga.

Father Keller je tudi predlagal, naj bi bila nedelja dne 18. januarja - tik pred nastopom novega vodstva ZDA - dan molitve za predsednika. Naj bi ga pri delu navdihoval Bog, da bo tako vodil državo, da bo kar najboljše za dušni in telesni blagor vseh državljanov.

Se mi se pridružimo molitvi cele Amerike!

Britanski katoličani so poslali javen protest londonski vladi, ko je naznanila, da pride Maršal Tito med 23. in 29. marcem 1953. na obisk v Anglijo. Nadškof Donald A. Cambell je posvaril vlado, da bo Titov prihod v Veliko Britanijo izzval javne demonstracije katoličanov in nekatoličanov in je imenoval Tita "sovražnika Boga in moder-

Naš
misiionar
p. Rudolf (*)
s somisijonari
in kitajskima
znancema

pred našo hišo in cerkvico. Borci osme rdeče armade - komunistični "osvoboditelji"...

Tesno mi je postalo pri srcu. Kaj naj storim? Naj se umaknem? Ne, kar naprej! Bomo videli, kaj bo!

Povprašal sem vojake po njihovem poveljniku. "Misiionar sem. Bil sem na sosednji postaji in zdaj sem se vrnil. To je misijonska hiša in sem zanj odgovoren."

"Hao, hao, že dobro! Bom povedal majorju," se je glasil vojakov odgovor.

Odšel sem kratkomalo na postajo in stopil v svojo sobo v prvem nadstropju. Komaj sem sedel, že je prišel nekdo za hrbtom in me zagrabil. Mislil sem, da me je hotel p. Jožef prestrašiti, zato pa sem še bolj ostrmel, ko sem zagledal mladega Kitajca-vojaka. Dobrodušen fant mi je prožil roko v pozdrav in se mi predstavil za majorja, dasi je bil v obleki navadnega vojaka, brez častniških znakov. S kitajsko vljudnostjo se mi je opravičeval, da so zasedli postajo v moji odsotnosti. Le nekaj dni mislijo ostati...

Zvečer je bil major zopet pri meni. O svobodi je govoril, o preteklosti in bojnih uspehih "nepremagljive" rdeče vojske ter o načrtih za

bližnjo bodočnost. "Ves svet moramo osvoboditi, prostost mu moramo dati in mu prinesiti mir," mi je navdušeno izpričeval. Obljubljal nam je varstvo nove rdeče vlade in me trepljal prijateljsko po rami. Le zakone moramo ubogati, pa bo vse v redu... Pozno vnoč smo se poslovili.

Zanimivo bi bilo videti zakone, ki bodo prišli. Kar smilil se mi je idealni dečko, ki se je morda res boril za komunistično tiranijo z najboljšim namenom. Toda njegova velikodušnost in oslinjena ljubeznivost se mi je zdela že na prvi pogled preveč priučena. Treba si je pač pridobiti ljudstvo, saj so imeli rdeči na severu s svojimi takojšnjimi poboji vse proti sebi. Taktika komunizma, neumen je, kdor ji zaupa! O, ko bi mogel pogledati že tisti prvi dan za zastor bodočnosti, kaj vse bi videl!

Dne 3. dovedembra 1950.- Vsi sveti in dan proglasitve verske resnice Marijinega vnebovzetja. Kakšno slayje smo imeli! Ta dan je bil kakor sončni žarek v temnem, deževnem dnevu, zato smo ga proslavili z vsem sijajem. Prvič se je zbrala na misijonski postaji taka množica ljudstva. Kaj takega niti kristjani niti pogani še niso doživeli. In kako so pomagali v dneh priprave. Zato pa smo po slovesnostih napravili tudi sliko (žal so mi jo z drugimi vred zaplenili pred odhodom). Kako živahni in veselo razpoloženi smo bili vsi.

nega Nerona". Nadškof je oznanil Družbi za širjenje resnice (C. T. S. - Catholic Truth Society), "da bo zahteval v imenu pravice od britanske vlade, da pove Titu, naj odmakne svoje božje-rope od Cerkev božje ter pusti naše preganjane brate živeti svobodno in brez strahu pred tiranijo". Škof John H. Heenan iz Leedsa je dejal, da se tudi v Angliji lahko zgodi to, kar sedogaja v Vzhodni Ev-

ropi. Več društev je z letaki pozvalo ljudstvo na javne demonstracije proti Titovemu prihodu.

Dne 2. decembra je preteklo 400 let od smrti velikega misijonarja sv. Frančiška Ksaverija. Če upoštevamo prometna sredstva njegovega časa, se moramo njegovim uspehom samo čuditi in obenem hvaliti moč božje milosti, ki ga je usposabljala za

tako ogromno delo. Saj je v enajstih letih napravil 9000 milj dolgo misijonsko pot, zasadil križ v 52 pokrajinah in krstilstotisoče duš. Leta 1552. je osamljen umrl na otoku Sancianu, danes pa ga pozna ves svet.

Taka je pot svetnikov. V življenju jih ne poznamo, ker smo slepi za velika dela. Šele po njih smrti zažarenjih zgledi kot sijajne zvezde, ki ne bodo zašle nikdar več.

Prezident Truman je bil pri polaganju vogelnega kamna nove prezbiterijske cerkve v Alexandriji, Virginia. V govoru je izjavil, da je danes posebna naloga vseh cerkva: nadaljevati boj proti socialnim svoj boj proti socialnim krivicam za doseg bratstva in boljšega razumevanja med vsemi narodi. Cerkve morajo rasti, kajti "demokracija je predvsem duhovna sila, zgrajena na duhovnem temelju: v veri v Boga in izpolnjevanju moralnih principov. Ta najvišja in temeljna zakona pa nam končno da samo Cerkev. Naši ustanovitelji so dobro vedeli za ta zakona - a v našo lastno propast bo, če ju pozabimo!"

♦

Molitev je kakor vodnjak, ki ima dve vedri: ko gre eno gor, gre drugo dol.

VITEZ NAŠE

LJUBE GOSPE

Prevedel
p. Odilo
O.F.M.

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

Lahko si predstavljam, kako ste se počutili doma, ko ste izvedeli za Bobbyjevo smrt. In kako težko je to prizadelo njegove starše! Mene je novica zelo potrla, saj se spominjate, da je bil poklican k vojakom z dvajsetimi leti kot jaz in celo isti dan sva bila preoblečena ter skupaj posečala tečaje v Združenih državah. Pri isti edinici sva se vežbala tako v šoli kakor v zraku. Končno sva se srečala tu v Angliji. Čudno se mi zdi: Bob je bil pri vsaki stvari štirinajst dni za mano, tudi pri šestdnevnem dopustu. S tem zadnjim poletom me je prvič prehitel in padel. Ne verjamem vražam, a čudno se mi le zdi...

Bob je bil star komaj 21 let, toda bil je mož. Če je kje kak pravi vojak, je bil to gotovo moj mrtvi prijatelj. In ne samo to: bil je tudi ljubezniv fant, družaben in do vsakega prijazen, dostojen in pošten, kakor mora biti vsak Amerikanec. Nič ni poznal bojazni. Vsako stvar je vzel tako, kot je bila in jo je tudi izpeljal. Vojaki so se norčevali iz dejstva, da sva bila on in jaz vedno skupaj pri vseh zasnovah in kar mimogrede sva izvršila, kar so nama ukazali, ter bila pri tem srečna. Z Bobom sva se otem šalila teden dni predno je odšel. Tu je vzrok, da skoraj ne

morem verjeti vesti o njegovi smrti. Če pa je res mrtev, se moram pred junakom globoko odkriti. Četudi ni storil nič posebno velikega, zasluži spoštovanje. Izvrševal je malenkostne stvari, ki pa so bistvene. Malenkosti, kakor: ne zabavljati, ne se pritoževati, opravljati vestno svoje dnevno delo... niso nič posebnega v očeh sveta. Toda Bob je vse to vršil stanovitno, tako v temnih kot v jasnih trenutkih. Prav to si je pridobilo prijateljsko ljubezen in spoštovanje do junaka. Da sem bil njegov tovariš in doma izistega mesta, na to sem ponosen. Na to, da sem bil prijatelj junaka, sem ponosen dvakrat. Zato še vedno molim in upam, da poročilo o smrti ni resnično.

Žalostna novica o Bobbyju naj Vas ne prestraši, da bi odslej še bolj skrbeli zame. Take stvari so se že zgodile in se bodo še. To ni znamenje, da bi morali pričakovati kaj hujšega. Bog je hotel njegovo dušo, da jo obvaruje pred zalezovanjem sveta, kakor je vzel pred leti mojega zaupnega prijatelja Harolda. Bog ga je hotel obvarovati pred grozotami sedanje vojne, da lahko uživa mir na drugem svetu, kamor ne sega brnenje letal in bliski strellov. Naj se vedno zgodi najsvetejša volja božja!

Mama, izroči Bobovi materi moje najgloblje sožalje! Vsi, ki smo z

Bobbyjem služili vojake, bomo skušali vzeti ločitev junáško.

Vse doma prepuščam svetemu božjemu varstvu in neskončni božji ljubezni. Vaša imena šepetam pri sleherni svoji molitvi. (Anglija dne 18. avgusta 1943.)

Naš Leon je skoraj malo slutil, da bo čez dvanajst dni sledil svojemu prijatelju v večnost. Kakor bi o sebi poročal, ko je pisal, da je vzel Bog Bobbyja v domačijo miru in veselja, da njegovo dušo obvaruje pred zalezovanjem sveta in pred grozotami vojne. Bog vedi, kakšno posmrtnico bi Bob napisal o prijatelju Leonu...

Ko so bile končane vojaške vaje v Angliji, sta Bob in Leon dosegla svoje končno, večno oporišče - le "dva tedna narazen" tudi v tem zadnjem koraku. Naj bosta zdaj združena pri Bogu na veke!

SLOVO

Vsako novo jutro je Leona približalo zarji večnega dneva. Naj se je tega zavedal ali ne - najljubšemu srcu na svetu, svoji materi, je rekel prisrčni zbogom. Njegova zadnja pisma so govorila le o potovanju in slovesu. Kakor bi ga Marija sama navdihovala, da se bo moral ločiti od matere, katere mesto bo v najbližji bodočnosti prevzela Ona - nebeška Mati.

Leon je rad pošiljal materi lepe

slike in ljubke pesmice. S tem jo je hotel le razveseliti. Dne 18. avgusta ji je pisal:

"Ko govorim o starih spominih, mama, ti pošiljam še tole kratko pesmico, po kateri je govorila mati svojemu sinu-vojaku:

Tu rožice cveto in kmalu se odpro
marjetice prekrasne, odete v sončni sij...

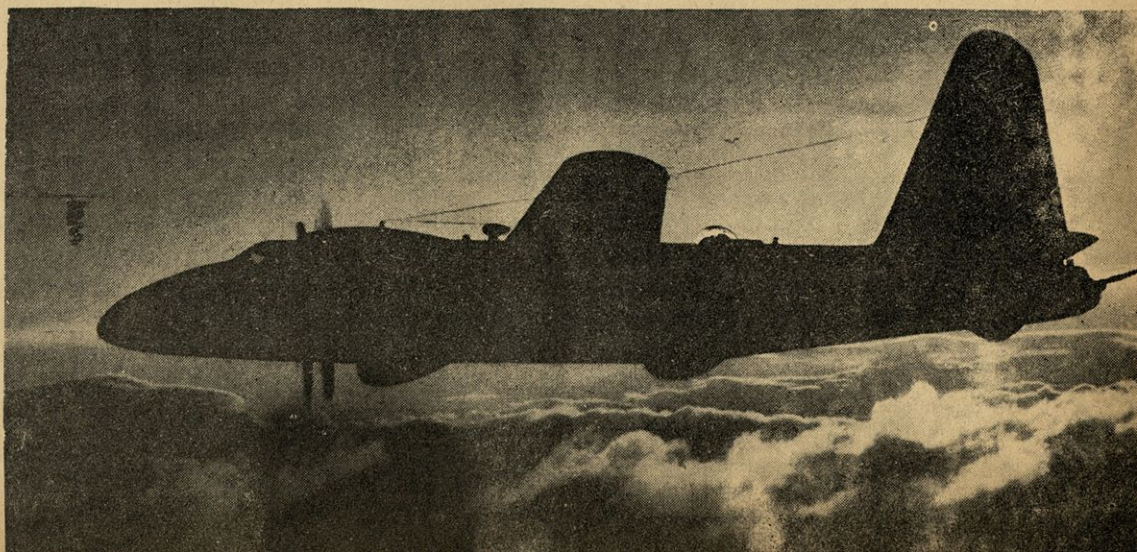
Pogosto hodim pota, ki nekdo
je hodil jih nekoč - moj sinko, ti.

Zdaj sobica je prazna, kjer nered
je dal ji kosček tvojega značaja.
Jezila sem: se nate spet in spet,
pa skriti nisem mogla ti smehljaja.

Vse tiho v njej je, tebe čaka...
Kje hodiš danes, kje boš spal nočoj?
Bog varuj te, saj zate mati plaka,
da bi močan bil v boju, sinko moj!

Med takimi veselimi spominki je bil še eden, ki je tako nežno zadel struno materinega srca: podoba, ki je predstavljala povratek sina k materi, ko je fant dobil prvi dopust. S solzami v očeh je srebrna materina glava počivala na močnih ramenih sina-vojaka. Ljubeče ga je pritisnila na srce, na srce, ki je bilo zanj od prvega trenutka njegovega življenja. Zdaj je fant zrastel, močan je postal. Bori se za deželo, ki jo ljubi in je zanj pripravljen darovati celo svoje življenje. Podoba nosi napis: Prvi vojaški dopust. V zgornjem kotu pa je Leon napisal sledeči verz:

Visoko
nad oblaki
si bliže
Bogu...

Ko v tihih uran misli se bude,
na dom spomini sladki ožive.
Lahko bo bojni ogenj, grom prestati,
dokler bo živ spomin na Tebe, mati!

Se še spominjaš mojega prvega šestdnevnega dopusta? - Leon

Res ni težko razumeti, zakaj je materi taka podoba z verzom všeč. Jo pač spominja na sinovo nežno ljubezen, na njegov prvi obisk doma v vojaški suknji - prvi in tudi zadnji, kar takrat ni niti malo slutila.

Tu so izvlečki iz pisem, ki jih je Leon pisal materi zadnje tri dni svojega življenja:

PREVOZ BOMBNIKOV

Da te rešim dvomov, zakaj ti že cel teden nisem nič pisal, naj ti pojasnim, s kakšnim delom sem zaposlen zadnje tri tedne. Vzrok, da ti delo nisem prej omenil, je bil tale: bal sem se, da ne bi razkril kake vojaške tajnosti. Zdaj pa sem vprašal svojega pilota in mi je dejal, da ne bo nič hudega, če ti pišem o tem.

Zadnje tedne sem bil zaposlen v nujnem opravilu: prevažali smo letala po vsej Angliji. Ko smo zaman čakali vpoklica v akcijo, smo dobili to važno delo. Zelo malo časa sem preživel na svojem letališču in tudi zdaj sem na stotine milj oddaljen od svoje edinice. Čakamo, da se vreme zjasni in se bomo mogli dvigniti. Po ure in ure smo dnevno v zraku. Zelo pogosto zamudimo obed in večerjo, pa nič ne de: naši poleti me silno vesele. Zadnje tedne sem videl pre-

cejšnji del angleške dežele, gotovo nad polovico. Mnogo lepega sem videl in spoznal mnogo zanimivih ljudi. Žal naše delo najbrže ne bo dolgo trajalo, ker nas potrebujejo za še važnejše opravke.

Zato upam, mama, da mi boš odpustila, ko se nisem prej oglasil. Čez dan smo v zraku, ko pa se vračamo na letališče, je že tako pozno. In odpočiti se moramo za napore prihodnjega dne. Na poletih ni cele posadke: le pilot, njegov namestnik, mehanik in jaz kot radiotehnik. Naše ugodnosti so vse prej kot vojaške. Povsod nas prijazno sprejemajo, jemo s častniki in imamo celo svoje sobe z rjuhami in blazinami - nekaj posebnega za bojno polje. Mnogi vojakji in civilisti nam zavidajo.

Ko se enkrat navadiš na težka letala, si kar vznemirjen pri vožnji z malim "vrabcem", kjer je prostora komaj za dve osebi. Zadnjič sem imel nujen opravke s svojim polkovnikom in sem se zakasnil. Ker nisem imel na razpolago nobenega prevoznega sredstva, da bi prišel pravočasno do svoje edinice, je kapetan naročil poročniku, naj me vzame v "Piper Cub" in odpelje domov. Kakor bi se vozil v avtomobilu. Saj še padala ni treba v takem letalu. Mama, po končani vojni te bom vzel enkrat na bližnje letališče, da boš poskusila vožnjo po zraku!

Jutri je nedelja in upam, da bom imel priliko za sveto mašo. Preteklo nedeljo sem jo komaj komaj ujel.

Dalje prih.

Neki mož je vsako nedeljo dejal svoji ženi: "Le pojdi v cerkev in moli za naju oba! Meni ni treba maše." Žena se je na vso moč trudila, da bi ga spravila v cerkev, a ji ni uspelo. Neko noč pa se je možu sanjalo, da sta oba umrla in sta čakala pred nebeškimi vrati. In glej! Sveti Peter jima je odprl, pomignil ženi in ji rekel: "Le sama vstopi za oba, možu ni treba nebes!" Ubogi mož je ostal sam pred zaprtimi vrati... Ko se je prebudil, je povedal ženi svoje sanje in dodal: "Te sanje so zame rešitev. Odslej te bom vsako nedeljo spremljal k sveti maši."

LEMONTSKI ODMENI

LEMONT preživlja svoje zimske mesece. Snegom nam tudi letos ni prizanešeno in naš plug je že redno na delu po naših poteh. Tolaži nas, da bo kmalu pomlad, čeprav pred nosom še ravno ni.

● Ob priliki Narodnega kongresa frančiškanskih sester v Saint Francis College v Jolietu, smo imeli zadnje dni novembra pri nas več gostov: same znane osebe s polja frančiškanske vzgoje. Med nami sta bila kapucinska patra zgodovinar Theodore Roemer in Donald Wiest, dalje P. Basil Heiser O. F. M. Conv., P. Donald Bilinski OFM in P. Daniel Egan TOR. Mimogrede se je oglasil na ameriških Brezjah tudi P. Pius Barth OFM, profesor na chicaški De Paul University in predsednik "Franciscan Educational Conference". Naš prostor mu je bil tako všeč, da bo letos najbrže pri nas vsakoletni narodni kongres frančiškanskih vzgojiteljev.

● Lemontski božič je bil lep. Naš zakristan je prav okusno okrasil cerkev in postavil lepe

jaslice. Za polnočnico je bila cerkev kar polna. Slovesno sveto mašo je opravil p. Gracijan ob asistenci naših klerikov, dočim so patri vsi pomagali na sosednjih farah. Bilo je dosti dela, pa seveda tudi božičnega veselja.

● Saj niste hudi, kajne, da se je ta številka malo zakasnila. Prazniki so nas preveč zaposlili. Le zmolite kako zdravamarijo, da bo šlo uredniku delo bolj izpod rok.

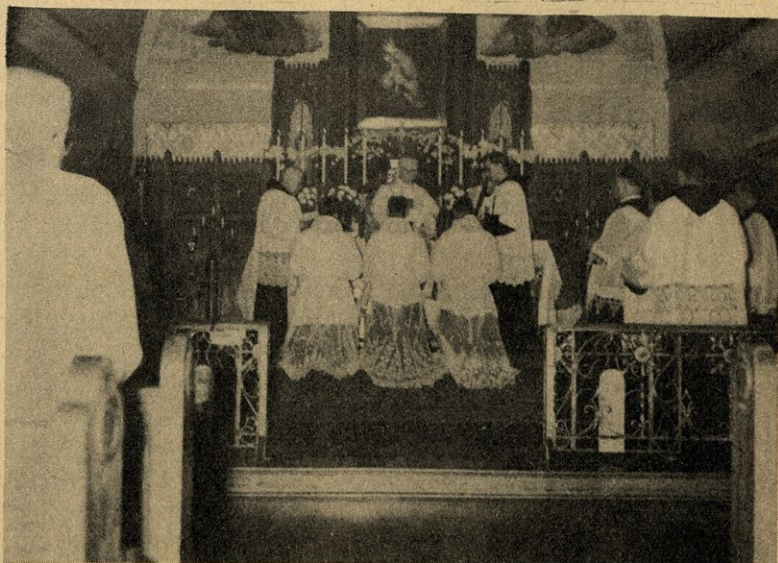
● Že zadnjič sem omenil osmi december, ko smo imeli v svoji sredi spet prevzv. g. ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. Spremljal ga je Rev. Slapšak.

● G. škof je podelil našim letošnjim trem novomašnikom red diakonata, da se tako počasi iz stopnje na stopnjo bližajo oltarju, kakor zahteva Cerkev. Dne 13. junija bodo dosegli zadnjo stopnjo - mašniško posvečenje in ameriški Slovenci bodo dobili tri nove dušne pastirje.

Ti naši lemontski bogoslovci so: Fr. Mark Hochevar, (Bridgeport, Ohio), Fr. Blase Chemazar (Chicago), in pa Fr. Lovrence Grom iz Waukegana.

Slovesnost podelitve diakonata je bila prisrčno domača. Poleg samostanske družine so se je udeležili sorodniki in znanci duhovniških

Obred posvečenja diakonov

kandidatov. Vem, da tudi vsi bralci Ave Marije želite vsem trem, naj jih spremlja Marija Pomagaj in srečno pripele do oltarja.

● P. Odilo je bil zopet delj časa zdoma. Ob priliki posvetitve nove lo-rainske cerkve je blagoslovil križev pot, nato je imel misijon na fari sv. Lovrenca v Clevelandu, za božič pa je bil v Uniontownu, Pa.

● Ave Marija je dobila novo obleko. Kako vam je všeč? Naslovna stran je delo g. arhitekta Dušana Svetliča, glava prve strani kakor tudi ne-

kateri naslovi pa akademskega kiparja Franceta Goršeta iz Clevelanda. Obema iskren Bog plačaj! Obljubila sta, da bosta rade volje še sodelovala.

● P. Ciril dr. Šircelj je kot tajnik Baragove zveze naprosil vse slovenske gg. župnike, naj bi za Baragovo nedeljo (26. januarja) faranom razdelili kuverte za dar Baragovi zvezi. Bodite velikodušni, saj gre za našo skupno slovensko zadevo! Kdor bi kuverte ne dobil, lahko pošlje dar na našo upravo. Vsem dobrotnikom že zdaj: Bog povrni!

● Br. Ignacij je moral ravno pred prazniki v jolietško bolnišnico St. Joseph Hospital na operacijo slepiča. Zdaj je zopet doma, le delati še ne sme. Pravi, da je bolj prijetno skrbeti za lemonske kokoši, kakor pa biti pod nožem.

● V Betlehemu, Pa. je dne 29. decembra zaspala v Gospodu mati p. Richarda Rogela, kaplana pri Sv. Štefanu v Chicagu. Sobratu izražamo ob tej izgubi naše iskreno sožalje, enako vsem sorodnikom. Blagi pokojni pa naj povrne Bog njene žrtve, da je vzgojila sina duhovnika.

Biserni redovni jubilej P.O.

Kdo ga je pa obhajal? Naš čebelar Father John Ferlin vendar! Dne 30. decembra je poteklo šestdeset let, kar je končal svoj noviciat in napravil neslovesne obljube v redu sv. Frančiška. Od teh obljub se štejejo redovna leta. Malokateri redovnik dočaka tako visok jubilej. Naš p. John ga je.

Še vedno je zdrav in korajžen. Smo že enkrat pisali o njem, da ga še nismo videli hoditi, ker vedno samo teče. Ko odhajamo iz kapele v obednico, ga imam priložnost opazovati, ker je ravno pred mano v vrsti. Navadno počaka na vrhu stopnic, da drugi "starejši" odidejo naprej. Potem pa se potoči po stopnicah, da se kar kadi za njim. Pa gre od septembra že v 83. leto.

Lansko zimo sem semu pa malo zameril. Noga je bolela p. Johna; revmatizem ga je navijal.

Pa prvič v življenju, da se mu je neverjetno čudno zdelo, da bi ne mogel hoditi in bi ga noge ne ubogale. Tolažil sem ga, da ni tako hudo, dokler more še vsaj malo hoditi. "Jaz sem imel revmatizem, da sem mesece ležal kot hlod, vi pa še hodite in delate," sem mu rekel. Ob postnih dnevih v samostanu pred večerjo poklekne in kleče molimo pred jedjo. Seveda je pokleknil tudi p. John. Ker pa ga je bolela noga, je z veliko težavo vstajal. Takrat sem mu jaz priskočil z najboljšim namenom na pomoč. In tega ne more nikdar pozabiti. Odpustil je seveda, pozabil pa ne. "Da bi mi kdo pomagal vstajati pred celo samostansko družino!? Nak, tako me še nihče v življenju ni osramotil!..." In kadar ga kdo tega spomni, je vedno hud.

In kako je prebrisan! Ko bi včasih p. John rad, da bi mu kdo

Največje
veselje
p. Johna:
roj ...

pomagal pri čebelah, zna prav prijazno vprašati tega ali onega: "Ali bi rad kaj meda?" Sicer z medom ni skop, le to vedno razlaga, kakšna muja je s čebelami in z medom, predno se napolnijo kozarci. Seveda mi take stvari dobro, včasih malo hudomušno razlagamo. Zadnjič enkrat sta mi povedala naša farmarja Lojze in Tone: "Ali so p. John navihani! Tako sva bila izmučena, da sva komaj še dihala. Pa naju sreča Father in pravi: 'Fanta, bi se rada malo odpočila? Kar z mano za deset minut! Vama bom nekaj pokazal...' In naju pelje k čebelnjaku ter nadaljuje: 'Vidita, tile panji so tako težki. Kaj bi mi jih znosila v čebelnjak?' In sva skoraj celo uro nosila panje. Tak počitek nama je pripravil p. John. No, saj nič ne rečeva, dobila sva medu za najino delo. Ampak, kako znajo p. John človeka preteentati!..."

Naš jubilent zelo rad daje nauke. In jaz jih gotovo največ slišim, ker pri mizi ob njem sedim. Življenja svetnikov mi ni treba brati, ker mi p. John vsak dan za vsakega posebej pove zgodbo. Da med njimi najbolj obrajta svojega patrona sv. Janeza Kapistrana, ni treba omenjati. Njegov življenjepiš je bral že v petih jeziki: v slovenščini, hrvaščini, nemščini, italijanščini in angleščini.

Najbolj pametna odredba, pravi

p. John, je ona, da je Cerkev zapovedala post pred praznikom vseh svetnikov. To pa zato, ker se je veliko lažje postiti enkrat k vsem svetnikom skupaj, kakor pa k vsakemu posebej.

Ko je prebiral naš jubilent svete bukve, je prišel do tega: Kar ti ne želiš, da bi drugi tebi storili, tudi ti drugim ne stori! Pa sem ga hudomušno vprašal: "Kaj se vi vedno držite tega pravila?" In odkrito je odvrnil: "O, večkrat ga polomim. Mea culpa, mea maxima culpa!" Z nekim sobratom sta se pred kratkim ne ravno sporekla, ampak beseda je pač tako padla, da mu je dal p. John tale koristen nauk: "Le malo potrpi z mano in ponižen bodi, saj boš tako kmalu umrl!..." Pa zna res lepo tolažiti - kar s smrtjo!

Velika nesreča bi se mu kmalu pripetila za šestdesetletnico. V Lemontu smo imeli letos izredno suho in sončno jesen. Samo vžigalico bi vrgel, pa bi cel travnik zagorel. Tam blizu čebel je res zagorelo. P. John je malo prej trebil in snažil okrog čebelnjaka in še po stenah nametal vej in dračja. K sreči je še o pravem času zapazil, kako se ogenj naglo plazi proti čebelnjaku. Kot bi ga veter nesel, je priskočil in na mah pometal daleč proč vse ono vejje, med delom pa godrnjal: "Ti spak ti, skoraj bi mi bil čebelnjak pogorel, pa še po lastni nepredvidnosti!" Pa tudi jaz znam včasih lepo tolažiti, zato sem rekel p. Johnu: "No, saj bi zgorel samo čebelnjak, med tako ne gori. Potem bi pa v Ave Mariji lahko oznanili novico, da ima p. John na razpolago preka-jen med. To bi bilo šele zdravilo, da bi se kar stopli zanj!" In naš čebelar se je nasmejal: "Uh, glej ga pikona, zmiraj mora kakšno povedati!" - - -

Našemu jubilantu za biserni jubilej iskrene čestitke! Naj ga Bog še dolgo ohrani nam in čebelicam!

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

● CHICAGO, Ill. - Piše Peter Čemažar: Na božič, praznik rojstva Gospodovega, se pripravljamo na razne načine. Vsaj malo skušamo obdarovati svoje prijatelje in sorodnike v stari domovini, ki se imajo slabše kakor pa mi. Pozabiti pa tudi ne smemo naših cerkvic, v katerih dobivamo dan na dan našo dušno hrano. Boga moramo zahvaliti, da smo tako srečni, da nas nihče ne zadržuje in brani zbirati se v njih k molitvi. Tako se v Ameriki spominjamo naše mladosti, ko smo nekaj v krogu svojih staršev praznovali božič. Vse to nam prihaja še bolj v spomin ob novicah, kako danes doma hočejo ljudem s silovzeti božično veselje.

Vsej lemontski samostanski družini voščimo vesele praznike in obilo uspehov v novem letu, kot božični dar pa prilagam petdeset dolarjev za vaše semenišče.

● BLAIRMORE, Alta. Canada - Piše Antonija Filipczuk: Ne morem izraziti, kako sem Vam hvaležna za pošiljanje Ave Marije in Koledarja. V tem kraju sem na žalost edina Slovenka. Prav zato pa naš dragi mesečnik še z večjim veseljem pričakujem in ga tudi prečitam od prve do zadnje črke. Kako me vselej dvigne in mi pomaga preko težav. Bog Vam stotero povrni!

● SOUTH WALES, Anglija - Piše Peter Selak: Pristrčna zahvala za poslane plošče "Romanje k Mariji Pomagaj", ki so prispele srečno tudi na naš "Otok". Morale so seveda čez carino, ki je zaračunal štiri dolarje takse, pa to nič ne de. Presneti "ibljatarji", nikjer na svetu jim ne uideš! Plošče zdaj krožijo po vsej Angliji in so povsod z veseljem sprejete. Krasna pridiga, pri-

trkavanje in slovenska pesem bo gotovo marsikoga dvignila. Žebotova mama, ki živijo tukaj pri svojih hčerah, pravijo, da so s ploščami dobili košček ljubljene štajerske zemljice in se jim zdi, da poslušajo petje iz lepih dni v mariborski baziliki Matere milosti.

Drugi dar Slovencev v emigraciji pa je knjiga "Nadškof Jeglič", v kateri nam Msgr. dr. Jože Jagodic na tako prijeten način oriše življenje in delo velikega Slovenca. Čim dalje smo od Jegličeve smrti, tem bolj živo čutimo, kaj nam je bil. Majhen narod smo Slovenci, pa imamo velike može. Jeglič nam je pri Mariji Pomagaj v nebesih porok, da našega naroda ne bo konec in bo tudi po zadnjih preizkušnjah vstal prenovljen in znova posvečen Kristusu Kralju.

Na misijonsko nedeljo smo imeli v Rockdalah lepo uspelo misijonsko prireditvev in tombolo. Lepo število Slovencev se je ta dan zbralo, da je misijonska zbirka štela čez sto dolarjev čistega dobička. To je za naše skromne razmere lepa vsota in naj Bog povrne plemenitim dobrotnikom!

V Oldhamu pri Manchesteru je zadnje dni oktobra nagloma med delom pri stroju umrl komaj 26-letni Franc Rustja iz Škrilj pri Ajdovščini. Med vojno si je še doma nakopal astmo, ki ga je spravila v prezgodnji grob. Bil je miren in pobožen fant in naj zdaj pri Bogu uživa večni mir!

Vse bralce priljubljene Ave Marije Slovenci v Angliji iz srca pozdravljamo in jim želimo milosti polno novo 1953. Bog živi!

● INDIANAPOLIS, Ind. - Pošilja Josephine Fon: Dragi pater urednik! Mesec januar je mesec svete Dru-

žine, zato Vam pošiljam tole prelepo družinsko molitev v objavo, če bo kaj prostora na Zapečku. Naučila sem se jo leta 1906. v Ljubljani, ko je bil potres in je ne morem pozabiti. Tako le se glasi:

O preljubeznivi Jezus, ki si z neizrekljivimi čednostmi in zgledi domačega življenja posvetil družino izvoljenih na zemlji: ozri se milostno na to našo družino, ki pred Teboj kleči in prosi Tvojo milost. Spomni se, da je Tvoja, ker se je Tebi na poseben način darovala in posvetila. Milostno jo varuj, brani jo nevarnosti, pomagaj ji v nadlogah! Daj ji moč, da bo mogla posnemati Tvojo sveto Družino tako, da Ti zvesto služimo in Te hvalimo na veke v nebesih. O Marija, presladka Mati, tvoji pomoči se zatekamo trdno prepričani, da bo tvoj Sin uslišal tvoje prošnje. In tudi ti, častitljivi očak sv. Jožef, pridi nam na pomoč z mogočnim svojim varstvom ter izroči naše prošnje po Mariji Jezusu.

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje srce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, razsvetljuje nas in pomagajte nam!

Jezus, Marija, Jožef, stojte nam ob strani v zadnjem boju!

Jezus, Marija, Jožef, naj združen z vami mirno izdihnem svojo dušo!

● KANSAS CITY, Kan. - Piše Lucija Oresnik: Naj se Vam še jaz enkrat oglasim in tako izrazim svojo globoko hvaležnost za vse, kar nudite ameriškim Slovencem. Sem že sedesetdem let stara in vem, kaj bi bilo lahko z nami, če bi ne bilo frančiškanaov s svojim delom za izseljeni narod. Koliko slovenskih družin je odpadlo in bi bili lahko tudi mi med njimi. Hvala za pisano besedo in hvala za prekrasno božjo pot, kjer sem bila že trikrat in ne bom nikdar pozabila tistih uric pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

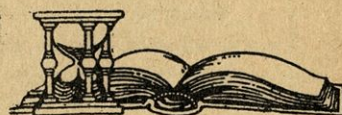
● SAUK RAPIDS, Minn. - Piše Mary Burgstaler: Naznanjam Vam žalostno

vest, da mi je umrl dragi mož John. Bil je vpisan v Vaš Apostolat svetega Frančiška in nad trideset let vneti zastopnik ter bralec Ave Marije. Tako rad je imel ameriške Brezje, da mi je zadnji dan pred smrtjo naročal, na le podpiram slovenske frančiškane v Lemontu. Pošiljam Vam mrtvaško podobico in Vas prosim, da bi se ga spominjali v svojih molitvah.

● DENVER, Colo. - Piše Mr. N. N. : Iskreno se Vam zahvaljujem za poslani Koledar, katerega z veseljem prebiram. Obenem pa bi Vas prosil, da bi mi p. Odilo poslal one pete litanije in potrkavanje. Oh, pardon, ne litanije, ampak gramofonske plošče! Saj litanije mi tako vedno ženka poje, potrkavati si pa za enkrat še ne upa, četudi smo v svobodni Ameriki...

NAŠI POKOJNI

John DRAGOVAN, Modesto, Calif.
Victor STERBENC, Nashwauk, Minn.
Mary YENC, Euclid, Ohio
Johana ERLACH, Pittsburgh, Pa.
Anton SAJOVIC, Cleveland, Ohio
Jacob CESAR, San Francisco, Calif.
Joseph NOVAK, Glendale, Calif.
Joseph STIMEC, Cleveland, Ohio
Mary KOMIN, Cleveland, Ohio
Frank PONIKVAR, Cleveland, Ohio
Mary FERKUL, Cleveland, Ohio
John KIRN, Bedford, Ohio
Helena PETKOVSEK, Cleveland, Ohio
Gabriela MASEL, Eveleth, Minn.
Mrs. M. ROGAN, Bethlehem, Pa.

R. I. P.

K sliki: V Strabane, Pa. je umrl eden izmed najbolj delavnih dolgoletnih sotrudnikov Ave Marije, Mr. John Pelhan. (Slika ga predstavlja na desnici p. Kazimirja, na patrovi levici pa je Mr. Tomšič.) Prav s prvo številko leta 1909. se je naročil nanjo in ji ostal zvest do smrti. Da se je list razširil po okolici Canonsburga, Pa., je njegova zasluga. Nedeljo za nedeljo je kot rudar žrtvoval za šitjenje lista namesto za počitek. Bil je tudi eden tistih mož, ki so dosegli verski preporod naselbine, saj ga je vse spoštovalo kot moža poštenjaka. V letnikih lista si je postavil lep spomenik s svojimi dopisi, s svojim delom zanj pa si je zaslužil Marijino plačilo v nebesih. Naj v miru počiva!

Da bo malo spremembe in poleg vsakodnevnih litanij še malo potrkanja in druge vrste litanij, sem se odločil za ploščice. "Kar ploščice na mizo, pa bo sprememba!" mi pripoveduje ženka, ki vedno prebira oglase v Domovini. Sem ji pravil, da bo treba kupiti tudi gramofon, pa se ne da dopovedati. "P. Odilo je pameten in je že kako poštudiral, da reč funkcionira. In on je pisal: Samo ploščice na mizo, pa boste imeli litanije in tudi potrkanje doma!..." Pa ji dopovej, če moreš! Zato pa le brž pošljite rekorde lemontskega romanja! To se bom zmagoslavno smejal, ko bom moral v mesto po gramofon!

Bodite vsi v Lemontu iskreno pozdravljeni in še večkrat nam pripravite kako veselo!

deljo za nedeljo je kot rudar žrtvoval za šitjenje lista namesto za počitek. Bil je tudi eden tistih mož, ki so dosegli verski preporod naselbine, saj ga je vse spoštovalo kot moža poštenjaka. V letnikih lista si je postavil lep spomenik s svojimi dopisi, s svojim delom zanj pa si je zaslužil Marijino plačilo v nebesih. Naj v miru počiva!

LEMONTSKI FRANČIŠKANI, samostan kakor uredništvo in uprava Ave Marije, se iskreno zahvaljujemo vsem naročnikom našega lista, znancem in prijateljem ameriških Brezij, ki ste se nas spomnili z božičnimi in novoletnimi voščili. Toliko je bilo pisem, da vsem zaradi preobilnega dela za praznike nismo mogli odgovoriti. Naj Vas spremlja blagoslov v novem letu!

"Katoliški misijoni"

so slovenski misijonski mesečnik, v katerem lahko dobiš zvestega prijatelja v osamljenosti. Ob tridesetletnem jubileju obstoja te bo skozi leto 1953 obiskoval na 680 straneh. KATOLIŠKE MISIJONE urejujejo slovenski lazaristi v Argentini in prinašajo zanimiva poročila slovenskih misijonskih pionirjev iz vseh delov sveta. Ob lepih slikah boš lažje razumel aktualne članke. Prijetno razvedrilo, široka razgledanost, sočutje z duhovno bedo bližnjega in globoko cenjenje tvoje vere bodo bogati sadovi tega branja. Naj bi našli KATOLIŠKI MISIJONI pot v vsako izseljensko hišo, kjer jim ni vseeno, kam svet drvi.

List naročite ali pa zahtevate prve številke na ogled pri: Lenček Ladislav, Calle Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina.

Za USA in Kanado stane \$ 2 letno, s pestro prilogo "MISIJONSKA NEDELJA" na 178 straneh pa en dolar več. Pišite na: Rev. Charles Wolbang CM, 500 East Cheltenham Ave., Philadelphia 44, Pa. USA.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA NOVEMBRSEKE MAŠE

(Od zadnjic) Po \$ 2: F.Gerchman, M.Kos, T. Lesar, J.Skrabe, B.Ancel, R.Bizjak, V.Blatnik, J.Hrovat, R.Klemencic, F.Kocjancic, M.Kovach, J.Legan, M.Oster, J.Petric, A.Plut, M.Rozic, M. Benet, M.Kobe, L.Korenchan, M.Krivic, M.Laknar; po \$1.50: K.Bicek, J.Pavlesic, U.Taucur, A. Lican, M.Miklavcic, B.Sedmak, A.Tomec, M. M.Jacklich, J.Drasler; po \$1.25: M.Udovic; po \$1: M.Eresar, K.Brodarich, L.Dolar, A.Glad, M. Humar, M.Kozjan, M.Loncar, J.Medved, M.Rangus, F.Roitz, M.Roseman, M.Skalar, J.Skrabec, H. Somrak, T.Sulzer, J.Sustarsic, J.Troha, M.Brodnik, M.Drobnich, A.Gostic, F.Hocevar, F.Hodnik, M. Hoge, F.Kernc, M.Mrena, A.Palcher, J.Pintar, F.Rigler, M.Sodec, B.Srahen, T.Sustarsic, M. M.Tolar, M.Vidmar, A.Zakovich, J.Balkovec, A. Banich, A.Jerman, L.Lindic, M.Pecarih, T.Podlipce, R.Pozlep, A.Primozic, J.Pritekel, F.Radulovic, M.Schwab, M.Smithberger, A.Snyder, M.Urbancic, P.Zagar, A.Lopert, M.Steblaj, M. Vidmar, M.Hocevar, F.Komin, M.Kresevic, A. Mozina, M.Pogacar, A.Shoner, C.Ruzich, T. Sekuta, M.Smrekar, F.Drasler, A.Kozjek, A.Arko, V.Breznik, A.Glatz, A.Gregorac, J.Meserko, R. Markel, Mrs.Kobilsek, J.Okorn, L.Panjan, A. Pintar, J.Plut, A.Rom, N.Tomec, A.Zalnik, J. Zabukovec, J.Erjavac, M.Težak, A.Milkovic, A. Pucel, J.Struna, P.Taucher, F.Tomsa, M.Petche, M.Fear, J.Hiti, L.Nakrst, M.Petelin, C.Pobega, L.Berce, T.Dercher, R.Kocevar, A.Krulc, K.Pirc, A.Stariha, K.Stuller, J.Znidarsic, J.Bradach, A. Bradich, A.Ferbezar, A.Funtek, M.Gerl, C.Kucic, A.Molk, H.Mozina, H.Prapernik, M.Spreitzer, F. Urh, R.Usnik, A.Xeller, R.Bahar, M.Barle, A. Cherne, A.Fajfar, J.Fritch, J.Gustincic, A.Horzen, F.Russ, J.Husich, J.Kascak, M.Kompare, L.Loazar, A.Majerle, M.Florijan, F.Perovsek, F.Pemru, M. Samec, M.Skrobar, F.Turk, J.Urbancic, M.Zore, M.Volkar, M.Ahlin, J.Beloi, M.Furar, A.Brula, M.Kutin, J.Stimec, J.Sraj, L.Zorenc, J.Tancik, J.Tomse, M.Hraster, J.Mahin, A.Zupancic, J. Poje, A.Stimetc, F.Pecnik, C.Zagar, P.Kokal, J.Peternell, M.Zele, M.Kozaglav, M.Knez, J.Gorse, Fam.Rebich, F.Culek, M.Oblak, J.Benkshe, M. Hocevar, P.Laurich, F.Glatz, J.Perusek, L. Zelen, A.Simoncic, L.Costello, A.Setnicar, I. Zalar, J.Avsec, J.Perlic, H.Kraucar, F.Suhadolnik, J.Ponikvar, I.Terskan, J.Kukman, K.Subic, J. Glivar, A.Stepanich, M.Pogorelc, M.Hudolin, A. Ambrozic, I.Filipic, J.Nousek, M.Kofal, V.Do- linar, J.Hocevar, J.Lawrencic, J.Strunge, A. Bizilj, M.Erzen, V.Pogacnik, J.Skerl, B.Trste- njak, R.Urbancic, F.Zagar, N.N., G.Muhic, M. Stimac, F.Tratnik, A.Zagorc, A.Zajc, J.Bojanc, A.Wolf, V.Sustarsic, T.Babich; po .75¢: M.Mertel, V.Kristampul; po .50¢: U.Muren, M.Stimec, J. Hribar, M.Lautar, M.Erchul, P.Krznisnik, F.Shega.

ZA LUČKE: Po \$5: J.Yenc, K.Marovic, A.Jamnik; po \$3: K.Hocevar, A.Shmuk, M.Stiglitz, L.Simcic; po \$2: M.Smith, J.Ovsenic, F.Straus, J.Mramor, F.Martincic, M.Ovnik; po \$1.75: M.Lakner; po \$1.50: Mrs.Chenbourg, U.Polanz, M.Smith, M.Ko- vach; po \$1.25: L.Oresnik; po \$1.20: F.J.Svetina; po \$1: J.M.Intihar, J.Petrina, J.Micholich, D.R. Pahulje, M.Stampfel, M.Francetic, M.Mihelich, A. Miklavcic, V.Pogacnik, T.Potokar, A.Palcher, M.Sadar, M.Visek, M.Slogar, K.Bricel, A.Jereb, M.Kompare, M.Kovach, K.Markolia, B.Vranesic, A.Kozel, J.Bradac, A.Dezellan, F.Lupsina, M. Skulj, M.Spreitzer, A.Tekavc, C.Gradishar, A. Oratch, M.Kocevar, J.Mihelic, G.Bokal, A.Koche- var, F.Kovacic, A.Levar, M.Perushek, J.Peterka, A.Ivec, A.Lopert, A.Yert, R.Cimperman, G.Lau-

rich, M.Oberstar, M.Roseman, F.Jalovec, K. Anzicek, J.Gosak, A.Kovach, F.Mernik, M.Ross, A.Lorber, G.Goslar, L.Zaletel, C.Marolt, A. Barich, I.Kastelic, M.Kranjc, P.Remec, V.Ruppe; po .50¢: A.Coff, M.Furar, A.Peterlin, A.Gole, T. Sekuta, M.Zelko, A.Cukjati, N.Gregorash, P. Tauchar, C.Tomazic, A.Droic, M.Smith, M.Gregoras, M.Patrick, M.Pesel, M.H.Oberstar, M.Strumble, M.Voncina, C.Barboric, M.Barich, J.Cvar, J. Preshern, M.Kepra, M.Moretc, F.Mezget, M.Rupar, M.Skerjanc, A.Udovich, U.Ambrose.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$30: R. Luzar; po \$20: M.Kotze; po \$10: K.Toporis, L. Osojnicki; po \$5: F.Rogina; po \$2: K.Marovic, M.Kepra; po \$1: F.Tercon.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$150: Mr.Mrs. M.Sedlak; po \$50: P.Cemazar; po \$20: L.Stanger, F.Jalovec; po \$15: J.Petrovic; po \$12: K.Marovic; po \$10: J.Vidmar, A.Grdina, A.Stefanich, N.N.; po \$9: L.Zupancic; po \$5: M.Kostansek, J.Habjan, M.Lakner, M.Wretschko, J.Winter, A.J.Fortuna, Gorse Fam., J.Sever, J.Habjan, A.Korosec, M. Kurnik; po \$4.50: S.F.Mikulich; po \$3.50: M. Stiglitz; po \$2.75: F.Mavre; po \$2.50: M.Kepra; po \$2: F.Derovsek, A.Boldan, M.Skul, V.Kramer, A.Novak, M.Mohorcic, F.Trepal, J.Rauch, V.Ruppe; po \$1.50: J.Volovlec, Mavec Fam., J.Stampfel, A. Pusanik, Rev.R.Urbic; po \$1: J.Gabrsek, A.Ko- shak, M.Kresevic, B.Krotec, J.Berginc, J.Kable, I.Bischan, M.Patrick, A.Oratch, A.Kochevar, F. Tomsa, R.Cimperman, J.Ancel, J.Traven, J. Jelencic, N.N.; po .75¢: F.Selic, A.Vicic; po .50¢: M.Vidmar, L.E.Bars, A.Feberzar, F.Kovacic, M.Roseman, P.Kveder, J.Prosine; po .25¢: A. Kogovsek, A.M.Tinsbury, M.Stene.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$5: I.Janko; po \$4: M.Miketich; po \$3: E.Gobec, K.Marovic, F.Tushar; po \$2.50: F.Krznik; po \$2: M.Miketich, U.Tau- char, J.Logar, M.Deyak, A.Levar, M.Miketich; po \$1: D.Hudolin, F.Derovsek, U.Strubel, M. Marincic, T.Grum, F.Slapnicar, F.Skulj, B. Zagar, J.Petrovic, J.Prazen, A.Oratch, P.Rogel, M.Preblich, M.Voncina, Barich M.Kozjan, F. Perme, M.Moretc, I.Christ, Bro.S.Repolust, Rev. R.Urbic, M.Pivar.

ZAHVALJUJEJO SE javno za uslišane prošnje Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Frančišku, sv. Antonu, sv. Mali Te- reziji in Frideriku Baragu: Ignac Pervanec, Mrs. H. Marn, Matilda Zupancič, N. N., Barbara Grego- rash, Mrs. Frank Tushar, Mary Znidarsic, Mrs. James Trep, M. C. K., Frances Levstik, Frank No- se, Mary Bulich, Frances Gach- nik, Mrs. Jennie Habjan in Mrs. Mary Kranjc.

ZA SV. MAŠE: Po \$200: M.Lassila; po \$145: M. Tadsen; po \$50: T.Venc; po \$45: L.Zakrajsek; po \$25: K.Hocevar, A.Jali; po \$24: A.Jereb; po \$20: A.Banko, J.Sega; po \$18: A.Shircel; po \$15: P.Stefanich; po \$10: M.Hocevar, M.Hocevar, A.Hocevar, F.Hocevar, F.Stergas, J.Vidmar, K.Marovich, A.Medved, M.Mihelich, D.Orazem, M.Kranjc, J.Poljak, J.Jager, A.Masel; po \$8: F.Cerar, A.Encimer, M.Viscek; po \$6: A.Arko, F.Slapnicar; po \$5: Misses Hocevar, F.Jalovec, J.Kimber, A.Madic, K.Bozina, J.Zgonc, F.Gregorich, M.Mihelich, J.Ponikvar, M.Ancic, V.Gregor, M.Sodec, M.Mihelich, M.Prah, J.Jarc, C.Madic, R.Skully, A.Encimer, M.Holtman, C.Taser, A.Somrak, F.Star, M.Zelko, M.Kosir, L.Kapsh, A.F.Zagar, M.Medvescek, J.Hocevar, Al.Somrak; po \$4: M.Kovach, N.Cernetic, H.Dolinar, J.Petrovic, J.Pintar, M.Slogar, P.Arnez, A.Kozel, A.Kordan, C.Gradishar, A.Levar, F.Mernik, J.J. Stark; po \$3.50: J.Preshern, M.Roseman; po \$3: M.Svete, M.Hocevar, A.Encimer, F.Starc, A.Udovich, J.Gabrscek, J.Cankar, Mrs.Gerchman, F.Mesec, E.Talaska, A.Stefanich, F.Pirman, J.Logar, L.Cemazar, A.Kocevar, C.Barboric, Kavsek Fam., R.Cimperman, J.Hocevar, M.Kepa, J.Rauch; po \$2.50: J.Krajic; po \$2: A.Zugich, N.Cernetic, H.Pernush, J.Smrekar, F.Gregorich, L.Levstik, M.Plese, L.Cemazar, M.Pucel, M.Furar, M.Wretschko, J.Berus, M.Mencin, A.Novak, G.Laurich, A.Rupnik, N.Cernetic, A.Kocevar, A.Pucel, F.Mernik, L.Mortl, J.Sasek, J.Petrina, F.Mah, J.Spolar, T.Terselich, A.Cukjati, J.Erjavec, B.Zagar, M.Rogan, T.Slogar, M.Brat-

kovic, B.Krotec, L.Simcic, R.Skiff, L.Oresnik, F.Tolar, R.Tometz, L.Anzich Sr., M.Knap, M.Patrick, A.Tekavec, F.Goljvscek, J.Gostic, M.Ambrose, J.Pavc, J.Peterka, F.Sokach, M.Kastelic, L.Menart, M.Mihelich, J.Vidmar, U.Sepic, T.Rolich, A.Wesel, C.Cholik, J.Ferlan, V.Ruppe, M.Lakner, H.Fonda, J.Gostic, J.Ocepek; po \$1.50: J.Glivar, F.Mezget, M.Erzen, J.Plut, P.Laurich, M.Kukovich D.Jerome Sr., M.Zagar; po \$1: M.Skrinar, M.Ivantic, R.Erjirish, V.Dolinar, F.Zvokel, H.Simon, J.Adamich, I.Plecnik, J.Stampfel, C.Stebij, M.Evanich, J.Glivar, A.Peterlin, M.Matekel, M.Zore, F.Skully, M.Yankel, A.Drolc, W.Margan, L.Cernet, J.Tancik, F.Kavc, M.Zeitz, A.Blatnik, A.Kastelic, A.Smrekar, C.Turk, P.Vrecar, Mr.Arch, M.Rosenberger, M.Strumble, F.Tomsic, R.Urich, M.Kozjan, E.Martincic, F.Mahkovec, J.Nemanich, F.Koncan, F.Lustick, P.Laurich, E.Koncar, J.Koncar, M.Rupar, L.Dolinsek, M.Tomsick, J.Serich, D.Dermes, J.Fabjan, J.Fink, R.Skufca, J.Heraver, J.Skorjanec.

DAR LISTU: Po \$9: M.Zugich; po \$5: Rev.J.Mvar; po \$4: F.Nahtigal; po \$3: C.Howard; po \$2.50: Rev.N.Bergles, Rev.J.Celesnik, Rev.R.Urbic; po \$2: M.Bratkovic, K.Marovic, F.Tomsa; po \$1.50: M.H.Oberstar, M.Prebelich, E.Koren; po \$1: M.Kepa, H.Rosman, M.Gorican, L.Yeager, M.Pesel, A.Leganshek, J.Peterka, P.Golobic, J.Fortin, F.Kokelj, D.R.Pahulje, F.Skully, W.Margan, J.Beloj; po .50¢: K. avlic, A.Zorc, A.Hocevar, A.Kovach, K.Markolis, A.Purkatt, F.Krail, M.Kocevar, G.Tocaj, F.Tercan, I.Zametnik po .25¢: A.Koshak, L.Kuhar, A.Kreys, C.McGuckin, F.Hren, L.Zaletel, G.Vilcic, F.Pirman, M.Burgstaler, F.Stalick.

SINOVI SLOVENSКИH STARŠEV!

Lemontski frančiškani imamo svoj noviciat in redovno šolo, ki Te pripelje do oltarja. Bi rad posvetil svoje življenje Bogu in delu za duše? Piši na spodnji naslov!

The Franciscans in Lemont train young men for the priesthood in their Seminary. Do you desire to dedicate your life to God as a priest? Write to: Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIZNICA

DS

II 48 132 1953

996530222,1

COBISS